

LUOTTAMUKSELLISESTI!

=====

Ei julkaistavaksi.

C A S T O R

S U O M I - E E S T I .

=====

ALKULAUSE.

Nykyisten suurten murrosten aikana on pienillä kansoilla syytä enemmän kuin koskaan ennen tuoda esiin oikeudetut intressinsä ja pyrkimyksensä, sillä vain siten on toivoa, että niitä kunnioitetaan ja ne otetaan huomioon suuria kansainvälisiä ratkaisuja tehtäessä.

Suomella ja Eestillä on paljon yhteisiä intressejä, sillä Suomen ja Eestin veljeskansoja liittävät toisiinsa rodullisten, kielellisten ja kulttuurisiteiden lisäksi suotuisat taloudelliset edellytykset, tarve päästä vastaisuudessa läheiseen yhteistoimintaan sekä ennenkaikkea halu yhdessä puolustautua vuosisataista itäistä vihollista vastaan.

Nämä intressit sitäpaitsi monissa oleellisissa kohdin ovat sopusoinnussa meidän naapureinamme olevien kulttuurikansojen etujen kanssa, joten on sitäkin suurempi syy tehdä ne sekä itselleen että muille täysin selviksi. Kun tulevan Euroopan kohtaloita ratkaistaan, on hyvä tietää, mitä Eesti ja Suomi tahtovat ja toivovat.

Tässä kirjoituksessa pyritään maltillisesti käsittelemään Suomen ja Eestin yhteisiä kysymyksiä pääpiirteittäin ja tehostamaan niiden tärkeyttä ja kauaskantavuutta.

Helsingissä syyskuussa 1942.

Kirjoittaja

SISÄLLYS.

ALKULAUSE

- I. luku. SUOMEN JA EESTIÄ YHDISTÄVÄT SITEET.
- II. " VENÄLÄISTEN HYÖKKÄYKSET EESTIIN.
- III. " SUOMEN JA EESTIN YHTEINEN PUOLUSTUSKYSYMYKSI.
- IV. " SUOMEN JA EESTIN LIITTYMINEN JA NAAPURIKANSAT.
- V. " LIITTYNEEN SUOMI-EESTIN OMAVARAISUUS.
1. Johdannoksi
2. Eestin maatalous
- Yleistä
Maan käyttö
Maanparannus
Rakennustoiminta
Viljankasvatus
Perunanviljely
Pellavanviljely
Puutarhanhoito
Hevostenkasvatus
Nautakarjanhoito
Sianhoito
Lampaanhoito
Siipikarjanhoito
Mehiläishoito
3. Eestin maaperän rikkaudet
- Palava kivi
Fosforiitti
Kipsi
Piikkerrostuma (diatomiitti)
Kalkkikivi ja savi
Turve
Muut maaperän tuotteet
4. Eestin metsätalous ja vesivoima
5. Eestin teollisuus
6. Eestin ulkomaankauppa
7. Inkeri ja Peipsenjärven itäpuolella oleva suomen suvun maa
8. Omavaraisuuden merkitys yhdistyneelle Suomi-Eestille
- VI luku. LOPPUSANAT.

I Luku.

Suomea ja Eestii yhdistävät siteet.

=====

Viime vuosituhatosen alkupuolella olivat suomalaiset ja eestiläiset samaa kansaa, joka asui Suomenlahden eteläpuolella nykyistä Eestiiä tunnustavasti suuremmalla alueella. Pääelinkeinojen, maanviljelyksen, metsästyksen ja kalastuksen lisäksi käytiin myös kauppaa sekä maa- että meriteitä lähempien sekä myös kaukaisempien kansojen kanssa. Oli syntynyt oma yhteiskunnallinen elämä ja järjestetty sotavoima.

Mutta Suomenlahden pohjoispuolella oleva suuri runsasmetsäinen ja riistasta rikas maa - nykyinen Suomi - joka oli vielä melkein asumaton, alkoi pian houkutellessa puoleensa lahden eteläpuolella asuvaa yritteliästä suomensukuista kansaa. Siten alkoi Suomeen siirtyä nykyisestä Eestistä viime vuosituhatosen monen sadan vuoden aikana jatkuvasti kyläkuntia etenkin sellaisia, jotka harjoittivat kauppaa, merenkulkua, metsästystä ja kalastusta.

Tämä Suomen **asuttaminen** tapahtui pääasiallisesti viime vuosituhatosen ensimmäisen ja yhdeksännen vuosisadan välillä. Voimakkainta se oli vuosituhatosen keskivaiheilla ja päättyi noin v. 500 j.Kr. Yli meren Suomeen tulleiden jälkeläisistä muodostui Suomen kansa ja Eestiiin jääneistä Eestin kansa. Yhteinen kantakieli haarautui aikojen kuluessa suomen ja eestin kieliksi, jotka ovat niinlähellä toisiaan, että suomalaiset ja eestiläiset miltei ymmärtävät toistensa kieltä.

Nämä veljeskansat ovat viljellessään maataan osoittaneet mitä suurinta tarmoa ja työteliäisyyttä, sillä vaikka luonto on vaatinut heiltä suurempia voimanponnistuksia kuin eteläisemmiltä kansoilta, ovat he saavuttaneet huomattavia tuloksia. Sitkeällä työllä tämä Pohjois- Euroopan osa on saatettu sivistyksellisesti ja taloudellisesti korkealle tasolle.

Tämän suuren historiallisen tehtävän menestyksellisen suorittamisen olisi pitänyt antaa näille rauhaa rakastaville pienille kansoille täysi oikeus rauhalliseen kehitykseen ja työhön. Mutta siitä ei ole voinut olla puhettakaan, sillä ollen kulttuurisen lännen ja barbaarisen idän rajamaita

on Suomea ja Eestiä uhannut idästä alituinen vaara. Slaavien valloitus- ja ryöstöretket ovat jatkuvasti saaneet paljon hävitystä aikaan. Suomalaisen on 800 vuoden aikana ollut pakko sotia 100 vuotta venäläisiä vastaan. Eikä paremmin ole ollut eestiläistenkään laita. Mainitun 800 vuoden kuluessa venäläiset ovat yli 40 kertaa tulleet Eestiin, milloin lyhyemmäksi, milloin pitemmäksi ajaksi.

Mutta mikaän ei ole pystynyt murtamaan Suomen ja Eestin kansoja. Ne ovat pysyneet rautaisena muurina puolustaessaan isänmaataan, sivistystään, työsaavutuksiaan ja samalla myös koko Länsi- Eurooppaa. Idän hävityksen hyökyaaltoja vastaan. Vihollinen on aina työnnetty takaisin, ja taistelutantercille on täällä aina tuhasta noussut uusi elämä. Eestiä on sitäpäit- si uhannut vaara toisiltakin ilmansuunnilta, mutta Eestin kansa on silti säilynyt ja kehittynyt. Vaikeuksista huolimatta suomalaiset ja eestiläiset eivät ole ainoastaan säilyneet maailmassa, vaan myös kasvaneet ja kehittyneet sisäisesti ja herättäneet sivistyksellään ja talouselämällään huomiota koko maailmassa.

Tähän he ovat pystyneet suomensukuisten kansojen perusominaisuuksiensa, horjumattoman sitkeyden, lujan sisun ja työteliäisyyden sekä suuren rakkauden, takia esi-isiltä perittyä maata kohtaan. Nämä perusominaisuudet kuvastuvat suomalaisten ja eestiläisten sankarillisista vapaustaisteluista, kansalliskulttuurista, mytologiasta, kansanrunoudesta, kirjallisuudesta, taiteesta ja niiden työsaavutuksista.

Kansalliseepokset Kalevala ja Kalevipoeg, Suomen ja Eestin kansallisen kulttuurin peruskivet, uhoavat Suomen suvun pohjoismaista sankaruutta. Kummankin maan kansanrunouudessa, mytologiassa, kirjallisuudessa ja taiteessa on perussävyinä omaperäinen dynamiikka, josta huokuu sitkeyttä ja lujutusta ja jolle on ominaista horjumaton usko isänmaan ja kansan parempaan tulevaisuuteen, johon on olemassa vain yksi tie - esi-isien osoittama tie.

Verisukulaisuus, kielten ja kansalliskulttuurien keskinäinen läheisyys liittävät suomalaisia ja eestiläisiä katkeamattomin sitoin.

Maantieteellisesti on Suomea ja Eestiä eroittamassa vain kapea Suomenlahti.

Viime aikoina on Eestin kansa joutunut elämään historiansa raskaimmat ajat. Idasta tulleet ryövärit ovat taas hävittäneet maata ja kansaa, ylläpitäneet kuvaamatonta terroria ja vieneet väkisin Venäjälle lähes 61.000 eestiläistä, joista tähän mennessä vain vähäisen osan on onnistunut päästä takaisin kotimaahansa. Venäjälle jääneiden kohtalo on raskaana suruna Eestin kansan sydämessä.

Kuten ennenkin koettelemusten aikoina ovat eestiläiset säilyttäneet elinvoimansa sekä sitkeytensä ja ryhtyneet sisukkaasti jälleenrakennustyöhön, ja he saattavat epäilemättä maansa lyhyessä ajassa jälleen kukoistukseen, jos he saavat elää vapaina ja tehdä työtä rauhassa. Sen takaa heidän työteliäisyytensä sekä se onnellinen sattuma, että Eestin sivistyneistö on suurimmaksi osaksi säilynyt perivihollisen suorittamista pakkovienneistä. Menetykset ovat tosin suuret, varsinkin johtavien poliittisten henkilöiden ja liikemiesten osalta, mutta opettajista on jäljellä lähes 90 %, papeista jokseenkin saman verran, yliopiston professorit melkein kaikki, lääkäreistä enemmän kuin puolet, agronomeista yli 75 %, sanomalehtimiehistä lähes 90 % jne.

Mutta kaikkein paras Eestin tulevaisuuden lupaus on sen nuoriso, joka on tallella. Tämä nuoriso on verrattoman paljon onnellisemmassa asemassa kuin monet kymmenet aikaisemmat polvet, sillä sillä on ollut onni syntyä vapaassa Eestissä.

Nämä vapaan Eestin synnyttämät lapset ovat kypsymässä miehiksi ja naisiksi kaunistamaan työllään esi-isien maata.

Ja kaikkien näiden takeiden lisäksi on huomattava, että Eestin kansan väkiluku on kaikista menetyksistä huolimatta vieläkin toista miljoonaa henkeä.

On ymmärrettävää, että eestiläisten ajatukset nyt enemmän kuin koskaan ennen suuntautuvat kysymykseen, miten he parhaiten voisivat turvata olemassaolonsa ja tulevaisuutensa. Ja samoin on suomalaisten laita, jotka tämän sukupolven aikana jo käyvät kolmatta sotaa perivihollistaan vastaan.

Tätä kysymystä ratkaistaessa on veljeskansojemme menneisyydestä oppia ottaen rohkeasti katsottava tulevaisuuteen. Silloin näemme tien, joka on ikivanha, joka yhdistää sydämiä ja voimia ja vie päämäärään.

Se on se tie, jonka rakentamiselle perivihollisemme on vuosisatoja asettanut esteitä. Tämä tie on Suomen ja Eestin liittyminen ja yhteisen, lujan puolustussysteemin luominen itää vastaan. Sillä tulevaisuuden Euroopassa tulee niin Suomen kuin Eestinkin ottaa huomioon se mahdollisuus, että siinäkin, samoin kuin entisessä Euroopassa, saattaa perivihollinen, venäläinen, herätä.

Venäläisten tarkoituksena on aina ollut erottaa toisistaan suomalaiset ja eestiläiset, pitää heitä toisistaan erossa ja siten heikentää heitä, sillä venäläisetkin tuntevat sen yksinkertaisen totuuden, että yksimielisyys on voimaa.

Suomenlahden rannoilla oleva länsimaisen sivistyksen pohjoinen vartio on aina ollut jakautuneena kahteen osaan.

Eestin vapaussodan aikana kirjoitettiin verellä kansojemme historiaan muutamia yhteisiä ja kaikkein kauneimpia sivuja, silloin kun suomalaisen veljeskansan miikkaa kantava käsi kurottautui lahden takaa auttamaan eestiläisiä. Eikö samaan suuntaan voitaisi jatkaa? Eikö voitaisi luoda pysyvää yhteistä puolustusta, joka takaisi kansojemme turvallisuuden? Eivätkö Suomen ja Eestin veljeskansat voisi liittyä yhteen puolustaakseen olemassaoloon itää vastaan? Suomen ja Eestin veljeskansojen yhteinen luja puolustus on Suomen ja Eestin tulevan turvallisuuden lujin tae.

Nyt, kun Saksan mahtavan armeijan ja Suomen sekä Unkarin, Italian ja Saksan muiden liittolaisten aseiden avulla Venäjän voima murretaan - eestiläisten huomattavalla tavalla mukana ollessa - ja Eesti ja suuri osa Itä-Karjalaa ja Inkeriä on vapautettu bolševismin ikeestä ja edessä on venäläisten ajaminen lopullisesti pois Suomenlahden rannoilta ja muualta Suomen heimon alueelta, on muodostumassa tilanne, jossa luulisi Suomen ja Eestin ja myös Länsi-Euroopan etujen mukaista olevan, että tähän asti erillään eläneet Itämeren rannoilla asuvat länsimaisen sivistyksen etuvarmiot, Suomi ja Eesti, liittyisivät yhteen. Vasta yhdessä ne muodostavat voimakkaan kokonaisuuden sekä sivistyksellisesti, taloudellisesti että sotilaallisesti.

II luku.

Venäläisten hyökkäykset Eestiin.
=====

Samoin kuin Suomi pohjoisella vartiopaikallaan itää vastaan on vuosikatojen kuluessa joutunut kestämaan perivihollisen valloitus- ja ryöstöretkiä, niin on Eestikin taistellut etelämpänä.

Sivuuttamalla yhdeksännen ja kymmenennen vuosisadan, joilta on olemassa vain opätydellisiä tietoja, voimme mainita, että Eesti on vanhempina aikoina käynyt sotaa perivihollistaan vastaan vuosina 1030, 1112, 1116, 1130, 1131, 1133, 1176, 1180, 1191, 1192, 1212, 1214, 1223, 1224, 1233-1234, 1240, 1242, 1243, 1262, 1267-69, 1298, 1341-1343, 1348, 1370, 1377, 1408-1409, 1444, 1446, 1460-61, 1463, 1470, 1480-1481, 1501-1502, 1558-1582, 1590, 1615-1618, 1656-1661, 1700-1701. Joihinkin näistä vuosiluvuista sisältyy sitäpaitsi useampia sotia.

Lähes 90 % edellämainituista sodista on vihollinen aloittanut. Historialliset lähteet kertovat myös yksityiskohtia perivihollisen hyökkäyksestä, joista johdatamme mieliin vain seuraavaa.

Venäläisten hyökkäyksiä aina seuraava hävitys kuvastuu jo vuoden 1130 kronikasta. Michet tapettiin, talot poltettiin, naiset ja lapset vietiin orjuuteen. V. 1262 tapahtunutta novgorodilaisten hyökkäystä kuvaa venäläinen kronikka seuraavasti: Jumalan avulla he valtasivat Tarton, ja paljon asukkaita poltettiin vaimoineen ja lapsineen. Polttamisten ja tappamisten johdosta tulivat joskus kokonaiset paikkakunnat ja maakunnatkin autioiksi ja jäivät ilman asukkaita. Sitäpaitsi hävitettyjen seutujen asukkaita vietiin usein orjuuteen Venäjälle.

Venäläiset hyökkäilivät eestiläisiä vastaan jo aikana, jolloin eestiläiset vielä olivat vapaa kansa. Mutta aina eestiläiset ajoivat heidät pois maastaan.

Eestiläisten taistellessa 13. vuosisadalla etelästä tunkoutuvia ritarireita vastaan venäläiset käyttivät näitä taisteluita hyväkseen pakottaen eestiläiset sotimaan kahdella rintamalla. Mutta sekään ei pystynyt murta-

maan eestiläisten vastarintaa. Kun Eesti sitten saharillisen vapaustais-
telun jälkeen - jossa v. 1343 viimeistä kertaa yritettiin pudistaa päältä
vierasta iesta ja johon yli lahden oli avuksi rientänyt Suomen veljeskansan
joukkoja, mikä apu tosin kohtalokkaasti myöhästyi - oli joutunut vieraan
valtaan, eivät venäläiset sittenkään luopuneet hävitysretkistään Eestiin.
Ne jatkuivat edelleenkin ja raiskasivat Eestin maata, hävittivät sen ja
kansan, sillä usoin maan valtiat eivät kyenneet puolustamaan maata hei-
dän ryöstöretkiään vastaan, eikä eestiläisillä - toisen valtaan alistottu-
na kansana - ollut mahdollisuutta itse järjestää puolustusta.

Vasta se aika, jolloin Eesti kuului Ruotsin valtakuntaan, toi eesti-
läisille enemmän varmuudentunnetta ja oli monella tavoin toivoita herät-
tävää.

Sen lopetti joutuminen Venäjän valtaan, jona aikana venäläisten sorto
ja paikallisten aatelisten suurmaanomistajien omavaltaisuus ja kansan kis-
kominen rasittivat kansaa vielä yli 150 vuotta ja synnyttivät levottomuuksia
vv. 1815, 1842 ja 1858.

Vasta 1800-luvun loppupuoli alkoi tuoda Eestin kansan elämään vähi-
tellen huojennuksia. Silloin ja ennen maailmansotaa tällä vuosisadalla
eestiläiset, huolimatta alituisista esteistä ja siitä, että suurin osa
maasta ja muusta omaisuudesta oli muukalaisten hallussa, pääsivät paran-
tamaan taloudellista asemaansa. Huolimatta oikeuksiensa rajoittamisesta,
voimakkaista venäläistämisyrittämisistä ja äärimmäisen ummehtuneista olois-
ta eestiläiset tuona aikana kuitenkin mitä suurinta sitkeyttä osoittaen
kehittivät kansallista sivistystään, samoin kuin olivat tehneet jo lähes
200 vuoden aikana.

Maailmansodan seurauksena sitten vihdoin v. 1917 oli Eestin kansalle
vuosisatoja kestäneiden kärsimysten, surujen ja vaikeuksien jälkeen koit-
tamassa aika, joka lupasi vapautta.

Silloin Eestin kansa nousi koko sisäisessä voimassaan ja hankki sa-
karillisilla taisteluilla ja suurilla uhreilla itselleen vapautensa. Syn-
tyi vapaa, itsenäinen Eesti.

Vv. 1917-18 alkoi Venäjällä bolševismi, se virtaus, joka myöhemmin

on jättänyt varjoon jopa Iivana Julman ja Pietari Suuren aikuisen venäläisen julmuuden. Ja jo v. 1918 Eesti joutui kokemaan, mitä bolševismi on, ja koettelemaan voimiaan bolševisoituvan perivihollisensa kanssa, sillä saksalaisen sotaväen suorittaman miehityksen päätyttyä alkoivat bolševikkien asoitetut laumat vyöryä jo jaloilleen päässyttä ja 24.2.1918 itsenäiseksi julistautunutta Eestiä kohti, kuten ne olivat tehneet niin usein ennenkin vuosisatojen kuluessa.

Mutta Eston kansa järjesti voimansa tulisella kiireellä ja kokosi viimeisetkin voimansa taisteluun vapauden puolesta. Eston vapaussodasta muodostui hyvin vaikea. Taistelut suurta ylivoimaa vastaan kestivät 14 kuukautta. Mutta sankarillisuus ja sitkeys, nämä jo esi-isien vereen istuttamat ominaisuudet, veivät eestiläiset voittoon. Huolimatta aseiden ja muiden varusteiden puutteesta sota voitettiin ja maa puhdistettiin vihollisesta, joka pakotettiin tekemään rauha.

Tässä raskaassa sodassa auttoivat eestiläisiä sankarilliset suomalaiset vapaaehtoispataljoonat vahvistaen verellään veljeskansojen sukulaisuutta.

Vapaussodan jälkeen Eesti tuskin oli ennättänyt aloittaa jälleenrakennustyönsä, kun perivihollinen joulukuun 1 päivänä 1924 jo taas yritti salakavalasti anastaa Eston. Sillä kertaa sen aikomuksena oli vallata Eesti sisältä päin, mutta samalla se odotti Eston rajalle sijoitettujen voimien kera sopivaa hetkeä hyökätäksään maahan, tosin onnistumatta.

Seuraavat vuodet Eston kansa sai työskennellä rauhassa ja antautua rakentavaan työhön, mutta tämä aika ei saanut kestää kauan. Sillä pian jälleen perivihollinen seisoi rajan takana, ja tällä kertaa monin verroin vaarallisempänä kuin ennen vapaussotaa 20 vuotta sitten. Sen koko jättiläisvoiman paino oli uhkan hetkenä koottuna yksin Eestiä vastaan.

Saksan ja Neuvostoliiton välisen sodan puhkeaminen v. 1941 toi muusaa surmaniskun rajattomasti vihatulle bolševismille ja punajoukoille myös Estissä.

Vapauttaakseen esi-isiansä maan bolševistisestä ikeestä eestiläiset kokosivat kaikki pirstotut voimansa. Ikäänkuin maasta nousseina eestiläi-

set sotivat kuolemaa halvaksi sisseinä omien suojelujoukkojen riveissä ja saksalaisten sotilaitten rinnalla. Metsissä ja soilla oli leiripaikkoja, joissa usein yli 1000-miehiset eestiläiset sissijoukot - bolševismin vielä vallitessa Eestissä - hallitsivat lujasti lähiympäristöään ja aiheuttivat toistuvilla hyökkäyksillään bolševikeille verisiä tappioita. Näissä leireissä liehui jälleen Eestin kansallislippu. Lisäksi kaikkialla maassa oli pienempiä sissijoukkoja.

Puna-armeijan ja hävityspataljoonien kanssa oli monia suuria taisteluja puna-armeijan selustassa. Sen lisäksi sissijoukot synnyttivät punaisten kesken suurta mieltonkuohua jatkuvilla hyökkäyksillään, junien räjäyttämisisillä, siltojen rikkomisilla, rautateiden katkaisemisilla jne.

Täten sissien toiminta aiheutti siinä määrin hajaantumista puna-armeijan selustassa - varsinkin Pohjois-Eestissä, joka oli paljon kauemmin kuin Etelä-Eesti taistelujen temmellyskenttänä - että se tuntuvasti auttoi saksalaisten sotatoimia etenkin laajoilla metsä- ja suoseuduilla.

Etelä-Eestissä, jossa puna-armeijan perääntyminen saksalaisten joukkojen edelta tapahtui nopeasti, eestiläiset sissijoukot valloittivat puna-armeijan selustassa laajoja maa-alueita ja monia keskuksia jo ennen saksalaisten sotajoukkojen saapumista.

Eestiläiset auttoivat saksalaisia joukkoja myös Eestin kaupunkeja bolševikeilta vallattaessa. Erittäin merkittävää tämä apu oli Tallinan ja Tarton valloituksissa.

Taisteluihin, jotka suoritettiin Tartossa ja Tarton vuoksi, osallistui taistelujen kiivaimmillaan ollessa noin 2000 eestiläistä sissiä, joilla oli vastassaan melkein 10-kertainen ylivoima.

Myöhemmin, kun muodostettiin omat suojelujoukot, sissien lukumäärä nousi Tartossa ja Tarton maakunnassa 8000 mieheen. Edellämainitut sissit ja puolustusjoukot ottivat vangiksi: 12.217 puna-armeijalaista, n. 1700 liettualaista, latvialaista, paikallista ja juutalaista kommunistia. He surmasivat 3.952 puna-armeijalaista ja n. 860 liettualaista, latvialaista, juutalaista ja paikallista kommunistia, joten bolševikkien yhteiset menetykset olivat n. 19.700 miestä.

Nämä tiedot koskevat ainoastaan Tarton kaupunkia ja Tarton maakuntaa. Muuallakin eestiläisten taistelu bolševikkeja vastaan Eestiä vapautettaessa oli yhtä intensiivistä. Se helpotti saksalaisten sotatoimien suoritusta Eestissä ja edisti siten Eestin vapautumista.

Myöhemminkin eestiläiset auttoivat saksalaisia ja ovat edelleenkin mukana Saksan ja Neuvostoliiton välisessä sodassa. Tuhansia eestiläisiä vapaaehtoisia lähti saksalaisten mukana rintamalle. Eestin vapauduttua on syksystä 1941 lähtien eestiläisten itärintamalla taistelevien vapaaehtoisten lukumäärä kasvamistaan kasvanut. Se nousi pian yli 10.000 miehen, ja toukokuun alussa 1942 arvioitiin Eestin vapaaehtoisten lukumäärä itärintaman eri osastoissa 25.000 - 30.000:ksi.

Eestiläiset taistelevat kansansa paremman tulevaisuuden ja Eestin vapauden puolesta. Moni Eestin mies on näissä taisteluissa antanut henkensä joko rakkaan isänmaan kamaralla tai kaukana Venäjän taistelukentillä.

III luku.

Eestin ja Suomen yhteinen puolustusjärjestelmä.
=====

Vuosisatojen kuluessa ovat Suomen ja Eestin kansat olleet taistelussa perivihollisiaan venäläisiä vastaan kumpikin erikseen ja yksinään, lukuunottamatta yksityistapauksissa syntynyttä aseveljeyttä. Yhteisen rintaman puute on ollut kummankin heikkoutena.

Jättäen analysoimatta aikaisemmat läheisen yhteistyön mahdollisuudet jotka todellakin olivat hyvin rajoitettuja venäläisten tekemien esteitten ja myös monien muitten ulkonaisten tekijöitten vuoksi, tarkastelemme vain kahta viimeksikulunutta vuosikymmentä, jolloin itsenäisten Eestin ja Suomen kansojen valisten läheisten siteitten solmiamisen olisi pitänyt tapahtua, siitä huolimatta, että Neuvostoliiton laivasto hallitsi Suomenlahtea, sillä yhteisen puolustuksen vaikutus ei olisi ollut voimaton noissakaan olosuhteissa.

Jos Suomella ja Eestillä olisi ollut yhteinen puolustusjärjestelmä, niin se ei vuonna 1939 tosin olisi voinut estää venäläisten hyökkäysaikoita, mutta sen seurauksena olisi kuitenkin ollut eestiläisten ja suomalaisten yhtäaikainen sotaanlähtö, ja yhteinen vastustus olisi epäilemättä muodostunut hyvin voimakkaaksi, sillä eestiläiset olisivat yhdessä suomalaisten kanssa ryhtyneet puolustautumaan suurella päättäväisyydellä.

Vaikkakin Neuvostoliiton sotalaivaston liikehtiminen Suomenlahdella sekä Pietarin, Kronstatin ja Inkerin venäläisten hallussa oleminen olisivat estäneet yhteisen puolustussysteemin täydellistä järjestämistä, ja sota sen vuoksi olisi muodostunut Eestin osalta paljon vaikeammaksi kuin Suomen osalta, olisi se kuitenkin rohkaissut eestiläisiä sotatoimiin. Sensijaan Eestin sotiminen yksinään pienenä kansana, jolla lisäksi oli puutteelliset varustukset ja linnoitukset, Neuvostoliittoa vastaan, joka oli viimeiset 20 vuotta käyttänyt jättiläismahdollisuuksiaan sotilaallisiin varusteluihin, olisi mitä todennäköisimmin tuottanut Eestille nopean

sotilaallisen tappion ja yhdessä sen kanssa myös koko kansan hävittämisen.

Seurasi sitten puna-armeijan suorittama Eestin miehitys, ja Neuvostoliiton hyökkäyksen jälkeen Suomeen oli Eesti kokonaan puna-armeijan miehittänyt, ja sinne oli rakennettu Neuvostoliiton tukikohtat. Jos ajoissa järjestetty Suomen ja Eestin yhteinen puolustussysteemi olisi ollut olemassa, olisivat monet asiat varmastikin voineet muodostua toisenlaisiksi ja onnellisemmiksi.

Yhteisestä puolustusjärjestelmästä ja yhteisestä huolellisesta sodan varalta valmistautumisesta olisi todennäköisesti ollut seuraavat tulokset:

1. Rauhan aikana sillä olisi ollut pidättävä vaikutus hyökkäyshaluiselle Neuvostoliitolle.
2. Eestia vastaan hyökättäessä ei Eesti olisi ollut yksin ja epätoivoisessa asemassa, ja siten olisi ehkäistyt sotilaallisten tukikohtien rakentaminen Eestiin.
3. Suomen ja Eestin yhteensä 5 miljoonaa ihmistä käsittävät kansat olisivat olleet monta vertaa voimakkaampi vastustus viholliselle kuin nyt oli asian laita bolševikkien hyökätessä. Vastaavanlainen merivoimien tarkoituksenmukainen yhteinen organisointi olisi tehnyt kysymyksenalaiseksi bolševikkien ylivoiman merellä, ja ilmavoimien yhteinen järjestely ja johto olisi vähentänyt bolševikkien ilmavoimien merkitystä.
4. Yhteisen puolustusjärjestelmän yhdistämältä Suomi-Eestiltä olisivat luultavasti myös Latvia ja Liettua v. 1939 etsineet tukea ja pyytäneet neuvoja, ja yhdessä näiden valtioiden kanssa olisi Neuvostoliittoa vastaan voinut syntyä 10 miljoonan ihmisen muodostama yhteinen rintama.

Historia antaa menneisyyden tapahtumien välityksellä tulevaisuuden viitteitä. Myös vastaisuudessa tulee Suomen ja Eestin ottaa huomioon saman vaaran uudelleen syntymisen mahdollisuudet, ja senvuoksi Suomen ja Eestin yhteisen puolustussysteemin luominen olisi tulevaisuuden tärkeä tehtävä.

Ryhdyttäessä lähemmin tarkastamaan tätä kysymystä on pantava merkille, että nyt, kun Inkeri on vapautettu, avautuvat sen järjestämiselle yhä suotuisimmat edellytykset. Mutta Suomenlahti voi täydellisesti yh-

distää Eestin ja Inkerin Suomeen vain sillä ehdolla, että venäläiset karkotetaan kokonaan pois sen rannoilta, ikivanhoilta Suomen suvun asuma-alueilta ja että heidän Eestin, Inkerin ja Suomen välille kiilaksi rakentamansa Pietari yhdessä Kronstatin kanssa menettää uhkaavan merkityksensä. Samoin on Venäjän Itämeren sotalaivasto hävitettävä, mikä nyt parhaillaan onkin toteutumassa. Tämän kaiken toteuduttua Suomenlahti muuttuu Eestiä ja Inkeriä Suomeen yhdistäväksi sisämereksi.

Inkerin kuulumista Suomeen puoltaa sen historia ja sen suomalainen kansa. Inkerin historiallinen pinta-ala, sellaisena kuin se aikaisemmin kuului Ruotsi-Suomelle, on noin 15.000 km², joka on puhtaasti Suomalaista maata. Inkeriläiset ovat syvästi juurtuneet paljon kärsineeseen maahansa. Huolimatta vuosisatoja kestäneestä venäläisten mielivallasta ja sorrosta on heidän lukumääränsä jopa suurentunut aina bolševikkien valtakautteen saakka.

Katariina II aikoina oli inkeriläisiä yli 60.000, 18:nneen vuosisadan puolivälissä yli 80.000 ja v. 1900 jälkeen jo yli 150.000. Tämän lisäksi asui Inkerissä samaan aikaan inkerikkoja ja vatjalaisia, varsinkin Eestin puoleisissa kunnissa, runsaasti yli 20.000. Samoin on Inkerissä suuria eestiläisiä asutusryhmiä, jotka kuluneen vuosisadan toiselta puoliskolta lähtien ovat tuntuvasti kasvaneet. Vuosisatojen vaihteessa nousi eestiläisten lukumäärä Inkerissä kymmeneen tuhansiin.

Siten Inkerissä oli ennen Neuvostoliiton valtakautta suomensukuisia asukkaita runsaasti yli 200.000 henkeä.

Neuvostoviranomaisten Inkerissä suorittama suomensukuisten kansojen hävittäminen ja hajoittaminen pakkotyöleireihin on kyllä vähentänyt heidän lukumääränsä, mutta koettujen raskaitten kärsimysten ja kauhun aikojen jälkeen on Inkerillä sitä suurempi oikeus tulla yhdistetyksi emämaahansa, Suomeen, jotta siten tälle aina ensimmäisenä barbaarien iskut vastaanottaneelle maalle tehty vääritys hyvitettäisiin ja vielä olossa olevalle Inkerin suomensukuiselle väestölle koittaisi valoisa tulevaisuus. Tietysti olisi kaikki venäläiset siirrettävä pois Inkeristä, koska heillä ei ole mitään oikeuksia tähän maahan.

Eestin liittyminen Suomeen, johon on yhdistetty Itä-Karjala ja Inkeri, luo edellytykset Eestin ja Suomen voimakkaan, yhteisen puolustusjärjestelmän luomiselle, joka ei ainoastaan edistä Suomen ja Eestin turvallisuutta, vaan vahvistaa myös pohjoisessa länsimaisen kulttuurin vartiopaikkaa ja tarjoaa erityisesti Skandinavialle entistä paremman turvan idän vaaraa vastaan. Sen luominen merkitsee myös Keski-Euroopan kansojen itää vastaan muodostaman rintaman vasemman siiven vahvistumista.

Tarkasteltaessa Suomen-Eestin-Inkerin yhteistä puolustusjärjestelmää tulee ennen kaikkea tähdentää sitä seikkaa, että Suomen ja Eestin yhteenliittyminen ja Inkerin Suomeen yhdistäminen ei tuota Suomelle vaikeuksia puolustuskysymyksessä, eivätkä Suomen rajat pitene sen johdosta, koska Eestin armeija kykenee omine voimineen puolustamaan oman alueensa rajoja, mitkä tassa tapauksessa lyhenevät Eestin merirajojen verran, so. noin 700 km. Eestin Suomenlahteen rajoittuva raja jää tällöin kokonaan pois samoin kuin muiden Eestin merirajojen puolustamisen tarve.

Suomen-Eestin-Inkerin yhteisen puolustussysteemin puitteissa Suomenlahti muuttuu sisämereksi ja muodostaa yhdessä Laatokan ja Äänisjärven ja niiden välisten jokien kanssa vesistön, joka kanavalla yhdistettynä Viananmereen, on tässä puolustuskysymyksessä tärkeänä tekijänä.

Jos Eestissä Peipsenjärven ja Narvanlahden välinen raja suunnattaisiin Peipsenjärven koillisnurkasta Laatokkaa kohti ja Karjalan kannaksen rajan pituus asetettaisiin Laatokan etelärannalta Peipsenjärven suuntaan, jäisi inkeriläisten puolustettavaksi oma lyhyt rajaosuutensa, mikä ei henkoä kohden olisi sen pitempi kuin eestiläisten osalle jäävä rajanpituus.

Suomen luonnollinen raja: Laatokka-Äänisjärvi-Äänislahti ei Eestin Suomeen liittyessä ja Inkerin tultua liitettyksi Suomeen tulisi muuttumaan eikä pitenisi kilometriäkään, vaan puolustusta vaativa Suomen raja lyhenisi Suomenlahden merirajan verran, joka on noin 400 km ja josta noin 200 km vaati talvisodan aikana vankkaa puolustusta.

Eestin vapaussodan aikana oli eestiläisten taisteltava sekä etelässä että idässä yhteensä noin 530 kilometrin pituisella rajalla. Sen li-

säksi olivat vielä Eestin merirajat, joiden pituus oli yhteensä 700 km, alituisesti vihollisen uhkaamia ja sodan alussa osittain vihollisen tulon alaisina. Suomen-Eestin-Inkerin yhteisen puolustusjärjestelmän puitteissa jäisi Eestin armeijalle vain maaraja puolustettavaksi, mikä seikka, kun otetaan huomioon yhteinen johto ja liittymisen lujittama kunnollinen varustelu, vahvistaa puolustusta.

Kun ruotsalaiset asiantuntijat ovat arvelleet, että Pohjoismaiden puolustusliittoa varten riittäisi kutakin miljoonaa asukasta kohti 2 divisioonaa sotaväkeä, niin Eesti ylitti tämän määrän vapaussodan aikana 50 %:lla, sillä Eestillä oli vapaussodassa 3 divisioonaa ja sen lisäksi vielä yksi panssaridivisioona, jossa oli omat iskuryhmät, ja Suomi sekä talvisodassa että nykyisessä sodassa ylittää tämän rajan enemmän kuin kaksinkertaisesti.

Paitsi edellämainittua Suomen (yhdessä Itä-Karjalan ja Inkerin kanssa) ja Eestin yhteistä puolustusjärjestelmää on olemassa vielä toinen, laajempi Suomen-Eestin yhteisen puolustusjärjestelmän mahdollisuus.

Venäläiset ovat aikojen kuluessa riistäneet suomensukuisilta kansoilta maa-alueen, joka ulottuu Peipsenjärvestä itään päin Peipsenjärven ja Ilmajärven välillä.

Tämän Eestin ja Inkerin takamaan uudelleen asuttaminen suomensukuisilla asukkailla, varsinkin eestiläisillä, osoittautui mahdolliseksi varsinkin viime vuosisadan toisella puoliskolla ja tämän vuosisadan alussa.

Ennen neuvostokomennon valtauspäätystä Venäjällä oli tällä alueella suuria eestiläisiä kyliä, ja sitäpaitsi kaupungeissa oli paljon eestiläisiä. Varsinkin Peipsenjärven puoleinen osa tätä aluetta oli eestiläisten tiheästi asuttama. Bolševistisen hallituksen aikana muodostui Peipsenjärven takaisten eestiläisten kohtalo samanlaiseksi kuin Inkerin suomensukuisen asujamiston. Heikin saivat tuntea, mitä on bolševistinen terrori, ja heitä karkoitettiin maasta suurin joukoin.

Venäläisten itämerensuomalaisilta kansoilta vuosisatojen kuluessa viidittämän maa-alueen hyvittämiseksi olisi tämän alueen liittäminen Eestiin ja Inkeriin täysin oikeutettua.

Tämän Peipsenjärven itäpuolella olevan Eestin ja Inkerin takamaan Eestiin ja Inkeriin liittämisen kautta tulisi yhdistyneen Suomen ja Eestin, sc. Itä-Karjalan-Inkerin-Eestin, itärajan pituus olemaan noin 750 km, kun se luetaan alkavaksi hiukan Staraja-Russan eteläpuolelta Lovatin jokea pitkin Ilmajärven poikki ja sen pohjoispuolisesta nurkasta suoraan Äänisjärven etelärannalle ja Äänisjärvestä Äänislahden etelärannalle. Suomen entinen itärajan oli Karjalan kannaksen rajan kanssa n. 1480 km, ja sen lisäksi tuli vielä Laatokan 300 km pitkä rannikko ja yli 400 km:n pituinen Suomenlahteen rajoittuva meriraja.

Jos myös Latvia venäläisten itään torjumiseksi tulisi saamaan idästä lisää maa-aluetta, niin loisi tämä tilanne erittäin hyvät puolustusmahdollisuudet, sillä silloin Eestille jäisi puolustettavaksi vain oma itäraajansa, koska Latvia ja Liottua olisivat turvaamassa Eestin koko etelärajaa. Ja muutenkaan Eestin tuskin tarvitsisi suuresti huolehtia etelärajastaan, jolta suunnalta vihollista ei tarvinne odottaa.

Peipsenjärven itäpuolella sijaitsevaa maa-aluetta Eestiin ja Inkeriin liitettäessä on välttämätöntä, että kaikki venäläiset siirretään pois.

Jos sitten myös ne eestiläiset, inkeriläiset, vepsäläiset, jotka asuvat hajallaan Venäjällä, ja samoin myös liiviläiset voitaisiin koota tälle Suomen ja Eestin laajennetulle maa-alueelle, nousisi täten luotavan Suomen ja Eestin asukasluku $5\frac{1}{2}$ miljoonaan.

Kun suomessa oli yksin ollessaan vanhan itärajan, Laatokan rannikon ja noin 200 km:n pituisen Suomenlahden merirajan jokaista puolustettavaa rajakilometriä kohti vajaa 2000 henkeä, tulisi edelläkerrotunlaisesti laajennetun Suomi-Eestin itärajan kutakin kilometriä kohti asukkaita n. 7.000-7.500 henkeä.

Suomen ja Eestin yhteinen puolustuskysymys on siis sekä suppeassa että laajemmassa muodossaan ratkaistavissa sillä tavoin, että se takaa yhdistyneelle Suomi-Eestille erittäin hyvät puolustusmahdollisuudet.

Sitäpaitsi tämä laajempi puolustusjärjestelmä (siihen luettuna Peipsenjärvestä itään sijaitseva takamaa) on toistenkin sivistyskansojen

- 18 -

eduille hyvin tärkeä, koska siten idän uhkan raja-alue saataisiin torjuttuiksi kauemmas itään ja myös Itämeren idänuhkan vartiopaikka samalla muodostaisi cheän kokonaisuuden.

IV luku.

Suomen ja Eestin liittyminen sekä naapurikansat.
=====

Motto: Gleiches Blut gehört in
gemeinsames Reich. (Sama
veri kuuluu samaan val-
takuntaan.)

Adolf Hitler: Mein Kampf.
Sivu 1.

Kaikille Suomen ja Eestin naapurikansoille olisi Suomen ja Eestin liittymisestä hyötyä, lukuunottamatta Venäjää, jonka toive "akkunan rai-
vaamisesta" Eurooppaan luhistuisi.

Yhdistynyt Suomi-Eesti muodostuisi paljon voimakkaammaksi länsimai-
sen kulttuurin vartiopaikaksi kuin mitä erossa olevat Suomi ja Eesti
ovat.

Eestin kansa on kyllä pieni, mutta se on antanut toistuvia näyttöi-
tä maailmalle elinvoimastaan, lahjakkuudestaan ja työteliäisyydestään.
Siitä ovat todistuksena Eestin vapaussota ja oman valtakunnan luomista
seuranneet suuret työsaavutukset. Vasta tällöin Eestin pieni kansa sai
tilaisuuden näyttää, mihin se vapaana pystyy. Kahdessakymmenessä vuodes-
sa se kykeni järjestämään ja rakentamaan omassa valtakunnassa suhteelli-
sesti enemmän kuin monet muut kansat ovat voineet saada aikaan monen vuo-
sisadan kuluessa.

Elottyään ja koettuaan suomalaisten historiaa raskaamman historian
on eestiläisissä suomensuvun sitkoys ja perääntämättömyys vuosisatoja
kestäneiden tulikokeiden jälkeen muodostunut omalaatuiseksi olinvoiman
kokoomukseksi, jonka avulla Eestin kansa on kyennyt pysymään ja itsenäis-
tä kulttuuria luoden kehittymään Itämeren rannikon historialliselta kan-
nalta kaikkein "vetoisimmassa" paikassa.

Ottaen huomioon eestiläisten asuinpaikan suuren merkityksen länsi-
maisen kulttuurin Itämeren vartiopaikan eteläpuoleisena osana, on sel-
vää, että siellä asuvan kansan täytyykin olla varustettu tällaisilla

ominaisuuksilla ja että koko Länsi-Euroopan otujen mukaista on, että tällä vastuunalaisella paikalla sijaitsevalle kansalle on tehtävä mahdolliseksi kehittyminen sellaiseen suuntaan, joka antaa sille lisää uutta sisäistä voimaa. Mutta tätä varten on olemassa vain yksi ainoa suunta, ja tämän suunnan on jo luonto määrännyt. Se on: tehdä mahdolliseksi Eestin kansan lähestyminen omia ikivanhoja sisäisiä voimanlähteitään kohti. Nämä lähteet ovat Suomen suvun sisäisen mahtavuuden säilytyspaikat, jotka vasta sitten täydöllisesti avautuvat, kun on jälleen solmittu läheiset sisäiset ja ulkonaiset siteet yksityisten suomensukuisten heimojen välille. Ne ovat: valtiolliset, kulttuuri- ja taloudelliset siteet ja niiden kautta vahvistetut maailmankatsomukselliset ja henkilökohtaiset suhteet. Jokaisen suomensukuisen kansan jäsenen sydän on tällainen säilytyspaikka. Sinne ovat jo esi-isät ammentaneet sitkeyttä, työteliäisyyttä, raudanlujaa mieltä ja Suomen suvun omalaatuisuutta. Näihin arvoihin nojautuen on suomensukuisten heimojen kulttuuri ja erikoislaatu kehittynyt.

Rauhan aikoina tuovat tällaiset läheiset siteet mukanaan varman ja menestyksellisen kehityksen. Raskaina koettelemuksen aikoina ne ilmenivät yksimielisyytenä ja murtumattomana taisteluna.

Myös erotettuina ollessaan ovat Itämeren suomensukuiset heimot osoittaneet maailmalle sisäisen voimakkuutensa. Suomen talvisota ja nykyinen taistelu ovat luoneet suomalaisille legendaariseen sankarikansan maineen. Eesti taas pani koko sivistysmaailman ihmettelemään voitollista vapaussotaansa.

Mutta lukuunottamatta muutamia harvoja yksityistapauksia ovat suomalaiset ja eestiläiset länsimaisen kulttuurin vartiopaikalla Itämeren äärellä taistelleet yhteistä perivihollista vastaan yksin, kumpikin omalla tahollaan. Vartiopaikka on ollut yhteinen, ja yhteinen suomensukuinen veri on ollut sitä suojelemassa, mutta on puuttunut vain sen yhteinen puolustaminen.

Tämän puolustuksen edellytysten luomista Suomen ja Eestin välillä on pidettävä nykyhetken tärkeimpänä tehtävänä, ja se kuuluu sekä Suomen

että Eestin, mutta myös koko Länsi-Euroopan intresseihin.

Eestin ja Suomen naapurikansoista on suuren Saksan kansan eräänä perustavana aatteena toisilleen verisukulaisuuden kautta läheisten kansojen yhteenkuuluvuuden ajatus. Tämän periaatteen toteuttamiseksi on Saksan kansa koonnut sekä läheltä että kaukaa emämaan yhteyteen omia heimolaisiaan ja kansallisuusryhmiä. Itävallan liittäminen Saksaan on tästä laajakantoisin esimerkki.

Edellyttäen, että tätä periaatetta sovelletaan myös Saksalle ystävävalliseen ja sitä bolševismin hävittämistäistelussa auttavaan, sen naapurina olevaan sivistyskansaan, Eestin kansaan, saattaa olettaa, että Saksa suhtautuu lämmöllä ja hyväksyvästi Eestin kansan liittymiseen heimokansansa, Saksan sankarillisen liittolaisen, Suomen, kanssa.

Eestin kansa, joka aikojen kuluessa on oppinut tuntemaan Saksan kansan korkean kulttuurin ja joka liittyessäänkin säilyttää kulttuurissaan saksalaisen kulttuurin vaikutuksia, ei voi pitää itseään tässä tapauksessa velallisena, koska tämä velka on vuosisatojen kuluessa maksettu Eestissä asuneille saksalaiselle vähemmistölle siten, että tämä vähemmistöryhmä on asunut Eestissä satoja vuosia etuoikeutetussa asemassa, suurtilanomistajina, eestiläisellä maalla.

Voiko tätä liittymistä pitää Saksan kansan etujen kanssa sopuisuudessa olevana? Saksan kansa on ollut aina kaikkein vakavin vastustaja, kun venäläiset ovat yrittäneet laajentua puhtaasti venäläisen alueen ulkopuolelle. Näin oli maailmansodan aikoina, ja niin on myös tänä päivänä. Nykyisessä jättiläiskamppailussaan Saksa on ottanut päämääräkseen bolševismin hävittämisen rinnalla myös tämän laajentumiskysymyksen ratkaisemisen.

Mutta tämän ratkaisun eräänä tärkeimpänä edellytyksenä on voimakkaitten puolustusasemien luominen tulevien aikojen varalta venäläisten laajentumisuhon alaisille alueille ei ainoastaan Pohjois-Euroopassa, vaan myös Koski- ja Etelä-Euroopassa. Tällaiset puolustusasemat olisivat vakituisia lännen ja idän välisiä vartiopaikkoja.

Saksa on näiden vartiopaikkojen takainen suurvoimareservi, johon on

pohjautunut ja tulee aina pohjautumaan sekä Saksan että koko Euroopan toisten sivistyskansojen etujen mukainen venäläisten ekspansiohalun hallitseminen koko laajuudessaan. Tämän ekspansiohalun yksityiset ilmaukset jäisivät paikallisten vartiopaikkojen vastaanotettaviksi. Venäjän kansan elämän sisäinen uudelleen järjestäminen ei kykene antamaan täyttä vakuutusta tulevana aikoina venäläisten uutta ekspansiouhkaa vastaan, ja ainakin sitä vastaan on varustauduttava.

Sen vuoksi on luultavaa, että Saksan kansa pitää etujensa mukaisena tällaisia puolustusasemia ja niistä erittäin tärkeinä Itämeren äärellä olevia yhtenäisten suomensukuisten heimojen muodostamaa puolustusrintamaa.

Mutta tämän puolustus- ja vartioaseman suurin teho on saavutettavissa vain siten, että Itämeren suomensukuiset heimot kuuluvat yhteen ja että on luotu tähän yhteenkuuluvaisuuteen pohjautuva Suomi-Eestin yhteinen puolustusjärjestelmä.

Neuvostoliittoa vastaan suunnattujen sotatoimien avulla on Saksan mahtava armeija vapauttanut myös Eestin bolševikkien hirmuhallituksesta. Tässä vapauttamisessa olivat, kuten olemme maininneet, eestiläiset mukana osallistumalla hajoitettuine voimineen laajaan sissisotaan puna-armeijan selustassa ja myös taistelemalla rintaa rinnan saksalaisten sotilaitten kanssa. Saksan kansa on tämän operaation vuoksi uhrannut poikiansa, kirsinyt vaikeuksia ja taloudellisia kuluja.

Maksaakseen tämän verivelan ovat tuhannet eestiläiset miehet rientäneet vapaaehtoisina itärintamalle, jotta he taistelemalla mukana bolševismin tuhoamiseksi voisivat osaltaan auttaa Saksaa viemään voitokkaaseen loppuun Saksan-Neuvostoliiton sodan. Myös kaikki Eestin taloudelliset mahdollisuudet on saatettu palvelemaan tämän sodan tarkoituksia.

Suomen taholta esitetty vakuutus, että Eestin veljeskansan kohtalo ei milloinkaan voi olla Suomelle yhdentekevä, on kannustamassa eestiläisiä heidän taistelussaan ja ponnisteluisaan Eestin vapauden ja paremman tulevaisuuden puolesta. Suomen osuus bolševismin vastaisella sotarintamalla on niin suuri, että Suomenlahden etelärannalla olevan suomensukuisten maa-alueen järjestelyä koskevien kysymysten kuuluminen Suomen valta-

piiriin on luonnollista.

Myös Pohjois-Euroopassa asuvat, paljon kärsineet kaukaisemmat Suomen heimot voivat nyt vihdoinkin toivoa parempaa tulevaisuutta Pohjois-Euroopassa vaikutusvaltaiseksi nousseen, voitonseppeltä kantavan Suomen avulla.

Ja Unkarikin on taistelemassa bolševismin vastaisella sotarintamalla, ja eestiläiset uskovat madjaarien ratkaisevalla hetkellä puhuvan vakuuttavan myötämielisesti Eestin ja Inkerin sekä myös kaukaisempien suomensukuisten kansojen kysymyksiä käsiteltäessä.

Tämä ajatusten kiertokulku heimokansojen luo ylentää eestiläisten mieltä nostattamalla tietoisuuden, ettei Eestin yksimiljoonainen kansa ole yksin maailmassa, vaan että sen sini-musta-valkean lipun peruskiveen on ikuisiksi ajoiksi hakattu sanat:

Suomalais-ugrilainen!

Suomen ja Eestin yhteenliittymisellä olisi myös hyvin suuri merkitys Skandinavian maille, ennen kaikkea Ruotsille, koska se sijaitsee läntisistä naapureista kaikkein lähinnä idänuhkaa. Ruotsiin ei Eestia ja Suomea liitä vain yhteinen idänuhka, vaan on olemassa joukko siteitä, jotka ovat tehneet Ruotsin kansan hyvin läheiseksi Suomelle ja Eestille.

Suomen ja Ruotsin suhteet ovat niin yleisesti tunnettuja, että ne tuskin kaipaavat mitään lähempää valaisua. Eestin kansalla on kyllä ollut vähemmän yhteistä Ruotsin kanssa kuin Suomen veljeskansalla, mutta puoli-toista vuosisataa kestänyt yhteys Ruotsin kanssa on kuitenkin Eestin kansassa synnyttänyt varman arvonnannon Ruotsia ja sen kansaa kohtaan, sillä jos Ruotsin aikaa verrataan muiden hallitusten aikoihin, niin oli Ruotsin vallan aika Eestin kansalle sellaista aikaa, jolloin eestiläiset saivat vapaammin hengittää. Tuo sangen raskaitten aikojen välillä ollut ajanjakso säilyy Eestin kansan mielessä "vanhana, hyvänä Ruotsin aikana".

Tämä johtuu siitä, että silloin jo vuosisatoja vieraiden vallanpitäjien hallussa paljon kärsinyt Eestin kansa joutui ensimmäisen kerran huumaanisen vallan piiriin. Tämä Ruotsin kansan mielenlaadun pohjasävy ennätti Eestissä ilmetä 17. vuosisadalla monenlaisissa Ruotsin hallituksen Eestin kansan elämän parantamista koskevissa järjestelyissä.

Ruotsin vallan aikana tehtiin ensimmäiset yritykset vapauttaa Eestin kansa maaorjuudesta. Jo 17. vuosisadan alussa koetti sen toteuttaa Södermanlanin herttua Kaarle. V. 1632 kuningas Kustaa II Adolf otti Eestissä aatelilta rankaisuoikeuden ja antoi sen hovioikeuksille. Samana vuonna perustettiin Tarton yliopisto. Ruotsin vallan loppuaikoina pantiin alulle kansansivistyksen kohottamiseksi kansakoululaitos ja koetettiin monin tavoin myötävaikuttaa Eestin kansan sekä henkisen että taloudellisen hyvinvoinnin nostamiseen, minkä ansiosta Eestin kansan tila entiseen verrattuna huomattavasti parani.

Sangen suuri merkitys oli Ruotsin hallituksen pyrkimyksellä järjestää Eestin kansan elämä yhä enemmän oikeusperiaatteelle sekä sen laajakantoisella maaomaisuuden uudelleen järjestämisellä. Vuonna 1681 alkaneella reduktiolla palautettiin suuri osa maata kruunulle, ja vain 1/6 jäi aatelille. Ensimmäisen kerran määrättiin talonpoikien työsuoritukset ja verot, jotka merkittiin erityisiin verokirjoihin. Aateliston valtapiirissä oleville maille nämä järjestelyt eivät kuitenkaan vielä ulottuneet.

Kun Ruotsin hallitus oli monin tavoin huolhtanut eestiläisistä ja alkanut rajoittaa aatelisten suurtilanomistajain asemaa Eestissä, niin kansassa heräsi jo paremman tulevaisuuden toivo. Mutta tämän toivon tekivät venäläiset tyhjäksi. Rauha, mikä Eestissä vallitsi, oli pettävä, ja eestiläiset eivät osanneet aavistaakaan, millaista kärsimysten maljaa tämä perivihollinen täytti heidän tyhjennettäväkseen.

18. vuosisadan alku muodostui sekä Eestille että Suomen kansalle erittäin raskaaksi. Perivihollinen teki lopun tilanteesta, joka ehkä olisi voinut muodostaa tulevaisuudessa suotuisat lähestymismahdollisuudet suomalaisille ja eestiläisille ja sekä Suomi että Eesti joutuivat kärsimään hävittävästä sodasta - tuli Ison vihan aika.

Kuningas Kaarle XII päävoimien viipyessä etäällä Itämerenmaista, kaukana etelässä, valloittivat venäläiset 18. vuosisadan alussa Eestin, kylvään siellä sanoin kuvaamatonta hävitystä kansan keskuuteen. Sodan loppua Eesti liitettiin Venäjään. Eesti joutui taas kaikkein synkimpään maaorjuuteen. Venäjän sorto yhdessä aatelisten omavaltaisuuden ja rahvaan sortamisen kanssa painoi raskaasti Eestin kansaa. Aatelistet suurtilan-

omistajat olivat ymmärtäneet olla mieliksi venäläisille vallanpitäjille, ja he saivat Ruotsin vallan aikana horjumaan ruvenneet asemansa uudelleen takaisin melkein samanlaisina, kuin ne olivat olleet ennen Ruotsin vallan aikaa. Aatelin syvä uskollisuus venäläisiä kohtaan kesti Venäjän viimeisen tsaarin aikoihin asti.

Eestin kansalle jäi tuolloin vain muisto läntisestä naapurikansasta, jonka taholta saatu kohtelu oli ollut sen aikaisissa oloissa ihmeteltävän humaania ja joka jo satoja vuosia sitten oli ollut niin korkealla kulttuuritasolla, että kohteli valtansa alla olevaa pienempää naapurikansaa samavertaisena ja samansuuntaisten periaatteiden mukaan kuin omaa kansaansa.

Tätä historiallista sympatiaa lujittivat Ruotsin kansaa kohtaan yhä enemmän ja enemmän Eestin valtiollisen itsenäisyyden aikana näiden maiden yhä lisääntyvät siteet kulttuuri- ja talouselämän aloilla sekä molemminpuolinen lähempi tutustuminen. Ruotsi omalta osaltaan suhtautui mitä suurimmalla ymmärtämyksellä Eestin kansan ihantoihin: vapauteen ja rakentavaan työhön. Ruotsin kuninkaan ja Eestin riigivaneman vieraillessa vuoroin toistensa luona oli molemminpuolisen ymmärtämyksen sopusointu ilmeinen molemmissa kansoissa.

Kun Eestin kansa on mentaliteetiltään pohjoismaalainen, kuten sen veljeskansa suomalaiset, on täysin luonnollista, että Eestin kansan sympatiat ovat toisten pohjoismaisten kansojen puolella ja sopusoinnussa niitten kanssa. Vaikkakin Eesti historiansa aikana on ollut alttiina monenlaisille vaikutuksille, eivät ne ole kuitenkaan kyenneet vaikuttamaan Eestin kansan luonteeseen. Se on aina ollut ja tulee myös olemaan suomen-sukuisen kansan pohjoismainen luonne.

Suomen ja Eestin liittyminen loisi Eestille tähänastisia verrattomasti paremmat mahdollisuudet lähestyä kaikkia pohjoismaita, ja tällöin myös Eestin siteet ja suhteet toisiin pohjoismaihin, varsinkin Ruotsiin, muodostuisivat hyvinkin pian yhtä vilkkaiksi kuin ovat Suomenkin suhteet näihin maihin.

Koska Skandinavian ja Suomi-Eestin turvallisuus idänuhkaa vastaan on saman probleemin edessä, muodostuisi siis Suomen ja Eestin yhteinen

puolustusjärjestelmä idän uhkan tehokkaan torjumisen kannalta sekä yhdistyneelle Suomi-Eestille että Skandinavialle, varsinkin Ruotsille, sanomattoman arvokkaaksi.

Idän uhka on vuosisatojen kestäessä väijynyt Ruotsia samoin kuin Suomea ja Eestiä. Jo varhaisempina vuosisatoina käydyt Eestin ja Suomen monet taistelut venäläisten kanssa liittyvät kuuluisain ruotsalaisten sotapäällikköjen nimien yhteyteen ja Ruotsin kansan antamiin veriuuhkeihin. Eestin merkitys Ruotsille oli jo noina aikoina sotilaalliselta kannalta katsoen hyvin suuri.

Eestin ja Inkerin alueen valtaaminen oli tarpeen Ruotsi-Suomen puolustuksen kannalta. Sieltä lyötiin takaisin monet venäläisten hyökkäykset, ja siellä Kaarle XII voitti kuuluisan Narvan taistelun.

Eestin aluetta Ruotsille valloitettaessa oli Suomen veljeskansan joukoilla oma ratkaiseva osuutensa. Myös eestiläisiä oli taistelemassa Ruotsin joukoissa.

Eestin ja Inkerin alueen valloittaminen Ruotsille teki Suomelle helpommaksi torjua venäläisten painostusta ja takasi Suomen ja Ruotsin turvallisuuden. Tässä mielessä tätä tilannetta on pidettävä Suomen-Eestin-Ruotsin turvallisuuden kannalta monessa suhteessa nykyiselle Suomen ja Eestin yhteiselle puolustusjärjestelmän tarpeellisuudelle analoogisena. Mutta ero on kuitenkin suuri, sillä nyt on Suomi-Eestin ja siten myös Ruotsin turvallisuutta koskeva kysymys ratkaistava Eestin ja Inkerin osalta siten, että Suomi-Eestin yhteisen puolustusjärjestelmän mukaan Eesti ja Inkeri omin voimin kykenevät puolustautumaan. Suomen ja Eestin liittyessä yhteen Suomi-Eestin yhteinen puolustusjärjestelmä olisi Ruotsin kannalta katsoen sen oman puolustuksen ensimmäinen puolustuskyynnys, jollaisia Suomen ja Eestin puolustussysteemit jo ovat olleet näiden maiden erossa ollessakin.

Yksin olemisesta oli v. 1939 seurauksena, että Eestin pienuutensa takia oli pakko päästää rajojensa yli punajoukkojen suunnaton ylivoima. Ruotsin kannalta katsoen silloin ei murtunut vain sen oman puolustuksen uloin porras, vaan lisäksi venäläiset rakensivat Eestiin voimakkaita sotilaallisia tukikohtia, jotka olivat suoranaishana uhkana Ruotsille, kos-

ka ne sijaitsivat niin lähellä sen elintärkeitä alueita.

Koska Suomi oli suurempi ja voimakkaampi, se ryhtyi puolustukseen, ja Suomen talvisota oli myös Ruotsin puolustamista. Ja tosiasiaksi jää, että venäläisten Eestiin rakentamat tukikohdat olivat suurena uhkana ei ainoastaan Suomelle, vaan myös Ruotsille.

On kyllä totta, että myös aikaisemmin, ennen maailmansotaa, Eesti oli kauan aikaa Venäjän vallan alaisena eikä ruotsalaisilla ollut mitään vaaraa siitä, mutta on otettava huomioon, että venäläisille ei noina aikoina koskaan muodostunut suotuisia edellytyksiä salaisten toiveittensa - piistä valloittamaan Ruotsin kautta Atlantin satamia ja siten koko Skandinaviaa - täyttymiselle.

Ei myöskään maailmansodan aikana tilanne ollut tässä suhteessa venäläisille edullinen, vaikkakin Suur-Venäjä jo 19. vuosisadan lopulta alkaen on taysin tietoisesti etsinyt pääsyä Atlantin valtamerelle, ja Venäjän maailmanvaltiuteen pyrkimisen kannalta Itämeri oli vain oleva Venäjän sisämeri.

Bolševismiin päästyä valtaan Venäjällä alkoi näiden suunnitelmien toteuttaminen saada reaalisemman muodon. Atlantin satamien valloittaminen, sotilaallisten tukikohtien rakentaminen Skandinaaviaan ja Ruotsin rautamalmien ryöstäminen toisaalta ja sikäläisten kansojen orjuuttaminen, parempiossaisten "likvidoiminen" ja korkean kulttuurin tuhoaminen toisaalta olisivat olleet punaisten mahtajain Skandinaviaan suunnatun rynnäkönnäköisiä päämaaleja. Ei ole epäilystäkään siitä, että vuonna 1939 - venäläisten tunkeutuessa Baltian maihin ja heidän Suomen kimppuun hyökkäämisensä jalkoen sekä myös Suomen talvisotaa seuranneena aikana - Venäjän ahnehtivat kädet olivat ojennettuina Skandinaviaa, ennen kaikkea Ruotsia ja Pohjois-Norjaa kohti.

Tuskinpa Venäjä enää koskaan tulee muodostumaan niin voimakkaaksi kuin mitä se oli nykyisen maailmansodan alkaessa, mutta tulevaisuudessa on kuitenkin otettava huomioon se mahdollisuus, että suuri Venäjän kansa voi jälleen kohota voimattomuutensa tilasta.

Silloin se uudelleen nousee mustana ukkospilvenä rauhallisten, pienempien naapurikansojen taivaalle. Sen vuoksi on syytä pitää historian

opetukset tarkoin mielessä. Mahdollista vaaraa vastaan on laadittava kaukonäköisesti voimakas puolustus. Tällöin ei saa milloinkaan unohtaa, että Itämeren itärannikon puolustus on myös sen länsirannikon suojana.

Näin ollen on yhteisen voimakkaan Suomi-Eestin puolustusjärjestelmän luominen elintärkeä etu ei vain Itämeren itärannalla asuville kansoille, vaan myös sen länsirannikon asukkaille.

Mutta tällaisen voimakkaan puolustusjärjestelmän toteuttaminen on mahdollinen vain Suomen ja Eestin liittymisen kautta. Silloin Itämeren itärannikko muuttuu tähänastista voimakkaammaksi suojamuuriksi idänuhkaa vastaan, kun Suomenlahti on Suomi-Eestin vaaraton sisämeri, kun koko Itämeri on vapautettu Venäjän sotalaivastosta ja yhdistyneen Suomi-Eestin itärajalla vartioivat sitkeät suomensukuiset sotilaat.

Taloudellisesti Suomen ja Eestin yhteenliittyminen on sekä heidän lähimpien naapureittensa että myös kauempana asuvien kansojen etujen mukaista. Sillä yhdistynyt Suomi-Eesti muodostuisi erittäin omavaraiseksi taloudelliseksi kokonaisuudeksi, jolla luotaisiin myös voimakas pohja Suomi-Eestin vientitavaroiden tuotolle ja siten niiden viennin lisäämiselle.

Puutavara, metallit, maataloustuotteet ja palavakivituotteet muodostuisivat yhdistyneen Suomi-Eestin tärkeimmiksi vientitavaroiksi. Siten syntyisi Länsi-Euroopan varustamista silmällä pitäen voimakas taloudellinen kokonaisuus, joka yhdessä Skandinavianmaiden kanssa olisi Euroopan omavaraisuuteen pyrkimisessä yhtenä voimakkaana Pohjois-Euroopan puoleisena kulmakivenä.

Itä-Euroopan tavaroiden kuljetuskysymykset, mikäli ne tarvitsevat Suomenlahden satamia tai erityisesti Inkerin ja Eestin aluetta, saisivat ratkaisun tietenkin yleiseurooppalaisten etujen mukaisesti, kuten monet muutkin mahdolliset Euroopan etuja koskevat kysymykset yleensä.

Yhdistynyt Suomi-Eesti olisi yhtenä harmoonisena renkaana Euroopan kansojen talouselämässä, mikä olisi hyödyksi koko sivistysmaailmalle.

V luku.

Liittyneen Suomen ja Eestin omavaraisuus.
=====

1. J o h d a n n o k s i.
=====

Luonto itse on muovailnut Suomen ja Eestin maanpinnan ja muut luonnonolot sellaisiksi, että ne vain yhdessä muodostavat sopusointuisen taloudellisen kokonaisuuden.

Suomen ja Eestin liittyminen ja niiden talouselämän yhtenäistäminen saisi aikaan kokonaisuuden ja tuottaisi kummallekin maalle suuria taloudellisia etuja.

Seuraavassa on koetettu luoda katsaus niihin mahdollisuuksiin, joilla Suomi ja Eesti voisivat täydentää toisiaan taloudellisesti.

Tässä kirjoituksessa on lähemmin tarkasteltu ainoastaan niitä mahdollisuuksia, joita Eestillä on Suomen taloudelliseksi varustamiseksi, ja vain pääpiirteittäin esitetty Suomen mahdollisuudet täydentää Eestin talouselämää. Samalla on yritetty antaa lyhyt kuvaus Eestin talouselämän tähänastisesta kehityksestä niillä aloilla, jotka todennäköisesti osoittautuisivat erittäin tärkeiksi liittyneen Suomi-Eestin omavaraisuudelle. Sitä paitsi on lyhyesti tarkastettu Inkerin ja Peipsenjärvestä itään sijaitsevan Eestin ja Inkerin takamaan taloudellista merkitystä.

2. E e s t i n m a a t a l o u s.
=====

Yleistä.

Eestin maataloutta tarkastettaessa on huomattava, että maatalous on Eestin kansantalouden kantavin ja tärkein tuotantoala, 68,5 % Eestin koko väestöstä saa siitä toimeentulonsa.

Suurin osa kansantaloudellisesta yleistuotannosta tuli Eestissä maataloustuotannon osalle, samoin suurin osa viennin arvosta. Maataloustuotteiden osuus Eestin viennissä oli 47-50 %.

Suomen ja Eestin viljelys- ja metsämaiden suhteet ovat aivan erilaiset. Eesti on pinta-alaltaan 8 kertaa pienempi kuin Suomi (Suomen pinta-ala 383.000 km², Eestin 47.549 km²), mutta maataloudellisesti käyttökelpoista maata on Eestissä 60,6 % koko pinta-alasta eli 2,85 miljoonaa ha., metsää on 20 % pinta-alasta. Suomessa taas on maatalouden käytössä noin 9 % maa-alasta, 71 % on metsämaata.

2,85 miljoonasta hehtaarista viljelysmaata on Eestissä peltoa noin 1,09 milj. ha eli 38 % ja niittyä noin 1,78 milj. ha eli 62 %.

Suomessa oli v. 1938 peltoa yli 2,6 milj. ha. Eestissä, etenkin Etelä-Eestissä ovat maat hyviä ja viljelysalaa voidaan lisätä lähes kaksinkertaiseksi raivaamalla uudismaita sekä kuivattamalla soita. Näistä töistä suurin osa oli jo ajateltu suoritettavaksi 15 lähimmän vuoden aikana. Tästä käy selville, miten suuret maataloudelliset mahdollisuudet Eestillä pienuudesta huolimatta on tyydyttää oma kulutus, ja siinä tapauksessa, että Suomi ja Eesti liittyisivät, turvata molempien maiden omaisuus ja varmistaa maataloustuotteiden jatkuva vienti ulkomaille.

Itsenäisyyden aiheuttamat uudet olosuhteet asettivat uusia vaatimuksia Eestin maataloustuotannon kehitykselle. Erinäiset tuotantoalat oli uudelleen järjestettävä, koska tuotteet, jotka aikaisemmin oli viety Venäjälle, oli nyt ohjattava länsi-eurooppalaisille markkinoille. Siellä oli toiset vaatimukset, ja niiden mukaisesti järjestettiin nyt tuotantoalat. Kilpailukyvyn kannalta oli Länsi-Euroopan markkinoilla enemmän mahdollisuuksia karjataloustuotteiden myyntiin. Kun Eestin ilmasto ja maanviljelyolosuhteet olivat suotuisat, muodostettiin karjatalous maataloudellisessa kehitystyössä perusalaksi, josta muodostui rahatulon lähde. Viljan viljelyksen alalla päädyttiin siihen, että se on kehitettävä tyydyttämään Eestin oma leipäviljan tarve. Toisten tuotantoalojen kehittämisen (pellava, peruna, vihannekset) tapahtui siinä laajuudessa, millaiset niiden myyntimahdollisuudet olivat.

Tuotantoalojen tarkoituksenmukaista kunnostamista ja kehittämistä varten perustettiin laaja maataloudellinen neuvontaverkosto. Ennen itsenäisyyttä oli neuvonnan alalla toiminnassa vain muutamia harvoja järjestöjä ja neuvoja. Itsenäisyyden aikana toimi intensiivisesti myös maata-

louskouluja, joissa tulevia maanviljelijöitä valmennettiin tehtäviinsä, samoin perustettiin joukko maataloudellisia koeasemia.

Bolševistinen terrori aiheutti myöskin Eestin agronomien joukossa raskaita menetyksiä: 250 agronomista on joko surmattu tai viety Venäjälle 60. Vaikka menetykset ovatkin näin suuret, eivät ne kuitenkaan tule vaikeuttamaan Eestin maatalouden vastaista kehitystä, jos sille vain muuten saadaan suotuisat mahdollisuudet ja edellytykset.

Maan käyttö.

Eesti on pienviljelijäin maa. Vapaussodan jälkeen toteutettiin maareformi, jolloin maata saivat sitä haluavat. Ennen maareformia kuului Eestissä suurtilanomistajille 2.428.100 ha eli 58 % ja pientilanomistajille 1.761.000 ha eli 42 % maasta. Suurmanomistuksen muodostivat 1149 kartanoa, keskisuuruudeltaan 2113 ha, ja pienmaanomistukset 51.640 taloa, joiden suuruus oli keskimäärin 34 ha.

Kun maareformi suoritettiin saatiin valtiolle maaomaisuutta, johon kuului yli puolet Eestin pinta-alasta. Koska maatonta väkeä oli paljon ja kaikki halusivat saada osansa valtion haltuun otetusta maasta, tyydytettiin toiselta puolen maata haluavien vaatimukset ja pyrittiin toiselta puolen huolehtimaan, että nämä maat järjestettäisiin tarkoituksenmukaisesti ottaen huomioon maataloudellisen tuotantokyvyn kehittäminen ja tuotannon kohottaminen.

Kymmenen ensimmäisen itsenäisyysvuoden aikana ennätettiin viljelyskelpoinen maa miltei kokonaan järjestää uusiksi taloiksi ja palstoiksi. Seuraavina vuosina jatkettiin tätä toimintaa pienemmässä mittakaavassa. Maareformin alusta v:sta 1919 vuoteen 1938 mennessä perustettiin 56.200 uutta taloa ja pientilaa, järjestettiin uudelleen 23.700 entistä kartanonten vuokramaata, täydennettiin maalisäyksillä 14.300 pientilaa ja vaihdettiin valtionmaita yksityismaita vastaan 1900 talon kanssa. Tällä tavoin perustettiin uusia ja järjestettiin vanhoja talouksia yhteensä 96.100.

Lähes puolet Eestin kansasta joutui suoranaisesti saamaan osuuden maanuudistuksesta. Uudet talot pääsivät varallisuussuhteissaan jo kymmen ensimmäisen vuoden kuluessa miltei vanhojen talojen rinnalle. Tuotantokyky kehittyi uusissa taloissa tavattoman nopeasti, ja huomattava on, että karjanhoidon alalla sivuutettiin entinen kartanoiden taso huomattavasti. Eläinten lukumäärä oli:

Kartanoissa:	Hevosia	Nautoja yhteensä	Lehmiä	Lampaista	Sikoja
v. 1916	32.400	101.600	60.800	58.600	35.600
1920	25.000	74.800	46.900	65.100	24.200
Uudistaloissa:					
v. 1925	42.600	92.700	61.600	140.000	59.000
1929	43.400	115.300	78.600	96.600	52.900

Maareformin ansiosta työteho muodostui entistä intensiivisemmäksi ja edisti voimakkaasti maataloudellisen tuotantokyvyn ja tuotannon kohottamista.

Maanparannus.

Eestissä suoritettiin itsenäisyyden aikana varsin laajoja maanparannustyöitä sekä valtion että yksityisten aloitteesta.

Valtaosia saatettiin kuntoon valtion kustannuksella ja avustuksella yhteensä 6.500 km, jolloin saatiin taatuiksi noin 400.000 ha:n suuruisen alueen kuivatusmahdollisuudet. Uutta viljelysmaata raivattiin noin 200.000 ha. Erikoista vauhtia saivat maanparannustyöt kevästä 1935 lähtien, jolloin maanparannustyöistä ruvettiin suorittamaan palkkioita. V. 1935 oli Eestissä 7.500 uudisviljelijää, v. 1936 11.000 ja 1938 21.000. Uudismaiden kyntämistä varten oli maahan perustettu traktoriasemaverkosto. Vuonna 1937 oli Eestissä toiminnassa 215 traktoriasemaa, v. 1938 kohosi niiden lukumäärä 300:ksi. Seuraavien 15 vuoden kuluessa oli suunniteltu raivattavaksi 800.000 ha uudismaata. Jos tämä maataloudellinen suunnitelma olisi saatu toteutetuksi, olisi se merkinnyt valtavaa edistystä Eestin maatalouden kehityksessä, sillä tähän asti on vain 38 %

maataloudellisesti käytettävistä maasta ollut peltona (1,09 milj. ha), jäljelle jäänyt osa (62 % eli 1,78 milj. ha) oli luonnonniittyjä.

Eestin maatalouden nopeasti kehittyessä siirryttiin yhä enemmän ja enemmän käyttämään maatalouskoneita. Itsenäisyyden aikana kasvoi maatalouskoneiden lukumäärä kolminkertaiseksi.

Rakennustoiminta.

Myöskin rakennustoiminta oli tavattoman vilkasta. Ennen maailmansotaa (1909-1913) rakennettiin Eestissä maaseudulla vuodessa n. 12.500 erilaista rakennusta, v. 1919-1923 rakennettiin vuodessa keskimäärin 14.000 rakennusta ja seuraavina vuosina (1923-29) kohosi tämä lukumäärä vuotta kohti 27.300:een.

Kymmenen vuoden kuluessa (1919-1929) rakennettiin Eestin taloissa yli 40.000 asuinrakennusta, yli 40.000 navettaa ja 165.000 erilaista muuta rakennusta. Seuraavina vuosina rakennustoiminta väheni, etenkin maataloudellisina pulavuosina, jolloin rahatulojen väheneminen pakotti säästävyyteen. Pulavuosina rakennettiin vuodessa keskimäärin noin 10.000 erilaista rakennusta. Viime vuosina (ennen vuotta 1939) vilkastui rakennustoiminta jälleen, ja vuodessa rakennettiin noin 15.000 erilaista rakennusta. Yhteensä on Eestissä itsenäisyyden aikana maaseudulla rakennettu suunnilleen 340.000 erilaista rakennusta.

Myöskin Eestin kaupungeissa oli rakennustoiminta hyvinkin vilkasta, ja suuremmissa kaupungeissa, kuten Tallinnassa, Tartossa ym., rakennettiin itsenäisyyden aikana kokonaisia uusia kaupunginosia, samoin joukko uusia suurrakennuksia. Nömmelle syntyi lyhyessä ajassa kokonainen uusi kaupunki useine tuhansine taloineen. Yhteensä kohosi asuntojen lukumäärä Eestin kaupungeissa vuosina 1923-38 90 tuhannesta 125 tuhanteen.

Bolševikkien äskeisen hävitystyön ja sodan johdosta on Eestissä 13.054 taloa joutunut kärsimään, niistä on 7.310 tuhoutunut kokonaan. Eestin maaseututaloista on 3.247 täydellisesti raunioina. Myöskin joukko maatalouskaluja ja koneita on tuhoutunut.

Bolševikkien hävitystyö on erikoisen tuntuva Pohjois-Eestissä ja saarilla, kun sen sijaan Etelä-Eestissä, jossa maanviljelys maanlaadun

paremmuuden takia on erikoisen kehittynyt ja varallisuuskin on suurempi, maatalous on joutunut paljon vähemmän kärsimään bolševikkien hävitystyöstä ja sodasta.

Viljankasvatus.

Itsenäisyyden aikana lisättiin viljan kasvatusta Eestissä huomattavasti. Seuraavat luvut luonnehtivat Eestin maanviljelyksen kehitystä itsenäisyyden aikana:

	Syömävilja	Rehuvilja	Heinä	Rehujuurikas	Peruna	Pellava
	Tuhansissa hehtaareissa.					
v. 1919	164	290	145	-	56	16
1920-24	177	330	122	4	69	28
1925-29	170	326	143	7	67	36
1930-34	197	325	172	8	68	26
1937	216	314	177	10	75	31

Ennen vuotta 1939 oli Eestissä noin puolet koko peltoalasta viljan viljelyksessä. Vuonna 1937 oli viljan viljelyksessä olleesta peltomaasta syömäviljan viljelyksessä (ruis ja vehnä) 40 % ja rehun viljelyksessä (ohra, kaura ja sekavilja) 60 %.

Ennen maailmansotaa ja 10 ensimmäisen itsenäisyyden vuoden aikana ei Eestissä viljelty ruis riittänyt tyydyttämään oman maan kulutusta. Vuosina 1921/22 - 1930/31 tuotiin maahan ruista keskimäärin 40.000 tonnia vuodessa eli 1/4 oman tuotannon määräst. Seuraavina vuosina, kun syömäviljan viljelystä lisättiin, päästiin omavaraisuuteen, ja hyvina vuosina riitti siitä maasta vietaväksikin. Vuodesta vuoteen saatiin yhä suurempia satoja hehtaarilta. Vuosina 1910-1914 oli rukiinsato hehtaarilta keskimäärin 1037 kg, 1930-34 1364 kg, 1937 1420 kg. Verrattuna maailmansodan edellisiin vuosiin kasvoi vehnän käyttö vuodesta toiseen, mikä puolestaan vähensi rukiin käyttöä.

Kun rukiin sato hehtaaria kohden kasvoi ja vehnänkäyttö lisaantyi, johtui siitä, että rukiissa päästiin omavaraisuuteen pienemmällä kylvöpinta-alalla kuin ennen maailmansotaa. Vuosina 1910/14 oli ruista kyl-

vössä n. 165.000 ha, v. 1937 149.000 ha. Kuitenkaan ei ruissato maailmansodan edellisinä vuosina riittänyt tyydyttämään omaa kulutusta. Vehnän käytön lisääntyessä ruvettiin vehnän viljelyyn kiinnittämään erikoista huomiota. Samalla kuin sen kylvöalaa lisättiin moninkertaiseksi, kiinnitettiin suurta huomiota lajin valintaan ja satojen lisäämiseen.

Vehnän kylvöala oli Eestissä:

Tuhansissa hehtaareissa:

1911-14	9,9
1920-24	17,6
1925-29	26,7
1930-34	51,2
1937	68,0

Talvivehnän keskimääräinen sato hehtaarilta oli v. 1910-14 1220 kg, v. 1930-34 1450 kg ja v. 1937 1543 kg.

Vehnänviljelys oli Eestissä yhä lisääntymässä. Maan perusteellisella lannoittamisella ja vehnälajeja jalostamalla kohosivat sadot vuodesta toiseen.

Mutta myös rukiinviljely, johon Eestissä on erikoisen sopiva ilmasto, maaperä jne., kehittyi nopeasti ja sadot suurenivat. Ruislaaduista on Eestissä erikoisen huomattava Sangasten ruis, joka on vuosikymmenien kekilujen ja jalostuksen tulos ja paikallisiin oloihin hyvin sopeutuva.

Yhteensä saatiin vuosina 1910-14 vuodessa keskimäärin 181.200 tonnia ruista ja vehnää, mutta vuosina 1930-34 jo 261.300 tonnia, so. 44 % enemmän kuin ennen maailmansotaa. Vehnäsato oli noussut kaudenkertaiseksi siitä, mitä se oli ennen maailmansotaa.

Rehuviljan kylvöpinta-ala Eestissä oli:

	Ohra	Kaura	Sekavilja
	Tuhansissa hehtaareissa:		
1920-24	122	154	53
1925-29	115	144	66
1930-34	108	143	73
1937	89	145	80

Ohran ja kauran kylvöalan väheneminen viime vuosina johtui siitä, että heinan ja sekaviljan kylvöalaa suurennettiin. Heinää oli vuonna 1927 kylvössä 182.000 ha, mutta 1937 jo yli 234.000 ha. Osittain vaikutti siihen myöskin vehnän kylvöalan lisääminen.

Itsenäisyyden aikana ruvettiin kiinnittämään yhä suurempaa huomiota rehujuurikkaiden kasvattamiseen. Vuosina 1920-24 oli rehujuurikasta kylvössä 4.000 ha, mutta v. 1937 jo yli 10.000 ha. Mikäli Suomen ja Eestin talouselämä yhtäläistettäisiin, voitaisiin Eestissä viljankasvatusta laajentamalla saada tarvittaessa huomattava yliäämä Suomeen vientiä varten. Viljelysmaata voidaan Eestissä lisätä ottamalla käytäntöön ja saattamalla viljelyskelpoisiksi suuret maanviljelykseen sopivat maareservit. Samoin voidaan ottaa käytäntöön suuret luonnonniityt, jolloin kylvöheinän tarve vähenee ja heinan viljelykseen käytetyt maat saadaan viljan kasvatukseen. Itsenäisyyden aikana oli suunnitteilla tällainen viljelysmaiden käyttö.

V. 1939 ei Suomi vielä ollut viljantuoannossa päässyt omavaraisuuteen. Satovuosina 1938/39 oli vehnäsato Suomessa 255.619 tonnia, kylvö 23.284 tonnia, nettosato näin ollen 232.338 tonnia. Suomeen oli tuotava viljaa ulkomailta. Aikana 1.8.38 - 31.7.39 oli tuonti 65.236 tonnia (koko vuoden 1938 vehnän ja vehnäjauhon tuonti 79.524 tonnia). Ruissato oli Suomessa samaan aikaan 365.504 tonnia, kylvö 33.292 tonnia, nettosato siis 335.212 tonnia. Rukiin tuonti oli 1.8.38 - 31.7.39 15.083 tonnia (koko vuonna 1938 26.019 tonnia, siitä Eestistä 10.021 tonnia).

Suomen viljaomavaraisuus oli:

	Vehnä	Ruis
1931-35	33,4 %	27,7 %
1937-38	62,9 %	92,8 %
1938-39	78,1 %	95,8 %

Suomi oli näin ollen v. 1939 viljan, etenkin rukiin, tuotannossa saavuttamaisillaan omavaraisuuden.

Rehuviljan-, ohran ja kauran-omavaraisuus oli Suomessa sen sijaan jo saavutettu.

se oli:

	Ohra	Kaura
1931-35	99,2 %	98,1 %
1937-38	99,9 %	99 %
1938-39	100,0 %	99,9 %

Liittyneiden Suomen ja Eestin tulevaisuudessa olisi Eestin viljan ylijäämällä samoinkuin Eestin monilla muillakin maataloustuotteiden ylijäämällä suuri merkitys Suomi-Eestin omavaraisuuden lujittamiselle, sillä Suomessa on niin luonnon kuin ilmastonkin puolesta vähemmän edellytyksiä maataloustuotannon lisäämiseen kuin vastaavasti Eestissä.

Perunanviljelys.

Jo ennen maailmansotaa oli Eesti tunnettu perunanviljelysmaana, ja perunalla olikin tärkeä sija Eestin maataloudessa, koska perunanviljelys oli eestiläisen maanviljelijäntärkeimpiä tulolahteita.

Niihin aikoihin oli Eestin perunalla ja sprillä hyvin edulliset markkinamahdollisuudet - ruokaperunaa myytiin suuremmissa erissä Pietariin, Suomeen ja Ruotsiin. Sen aikaisesta vuotuisesta perunasadosta käytettiin spriiksi noin 30 %, so. noin 240.000 t. perunoita.

Kun itsenäisyyden aikana ei enää ollut mahdollisuuksia myydä perunaa Venäjälle, väheni perunain myynti huomattavasti. Oli keksittävä perunalle uusia markkina- ja käyttömahdollisuuksia, ja siinä onnistuttiinkin. Ruvettiin kiinnittämään erikoista huomiota perunan jalostamiseen, koska ne laadut, jotka olivat peräisin aikaisemmalta ajalta, eivät enää tyydyttäneet uuden ajan vaatimuksia.

Itsenäisyyden aikana saavutettiin perunalaatujen jalostuksessa erinomaisia tuloksia. Jõgevan koeasemalla suoritettiin perunanviljelykokeiluja, jotka olivat laatuaan suurimmat maailmassa. Eestiläisen perunan korkea taso, mikä osittain johtuu edullisista kasvuehdoista - sekä ilmastollisista että maanlaadullisista - ja osittain perunalaadun erinomaisesta kehittämisestä, teki mahdolliseksi sen, että huolimatta markkinoiden yleisestä niukkuudesta Eesti saattoi kuitenkin viedä ulkomaille perunaa.

Viime vuosina - ennen vuotta 1939 - kuvettiin erikoisesti kasvattamaan siemenperunoita vientiä varten. Siemenperunan viljelyyn onkin Eestissä kerrassaan ihanteelliset olot, kun siellä ei ole lainkaan esiintynyt perunasyöpää eikä muita perunatauteja.

Ennen maailmansotaa saavutetut tulokset ylitettiin koolaitosten toiminnan ansiosta itsenäisyyden aikana, ja viime vuosina perunantuotanto ylitti sen määrän, mikä oli saavutettu ennen maailmansotaa.

Kun perunaa jalostettiin, parempia laatuja levitettiin ja perunamaat muokattiin ja lannoitettiin paremmin kuin ennen, lisääntyi perunatokin itsenäisyyden aikana huomattavasti. V. 1910-14 saatiin Eestissä ha kohden keskimäärin 10 tonnia perunoita, vuosina 1920-24 10,3 tonnia, 1930-34 12,6 tonnia ja viime vuosina, ennen v. 1939, yli 14 tonnia, paikotellen - etenkin Virun maakunnassa - enemmänkin.

V. 1910 oli Eestissä perunan kylvössä 80.000 ha peltoa. Itsenäisyyden alkuvuosina vähennettiin edellä esitetyistä syistä perunan viljelyalaa huomattavasti, mutta myöhemmin sitä taas lisättiin (v. 1936 - 74.000 ha). Pienemmästä viljelysalasta huolimatta oli kokonaissato viime vuosina tuntuvasti suurempi kuin ennen maailmansotaa, kohoten 1 miljoonaan tonniin vuodessa. Itsenäisyyden aikana oli Eestissä toiminnassa 130 spriitehdasta ja 15 perunajauhotehdasta.

Suomessa oli perunan viljelyksessä v. 1930 71.255 ha, v. 1937 86.801 ha, 1938 85.366 ha peltoa. Vuoden 1938 kokonaissato oli 1.197.875 tonnia.

Suomen perunantuonti oli v. 1938 3086 tonnia (kaikki Eestistä). Suomi toi Eestistä myöskin perunajauhoja, samoin spriitä (v. 1938 514.3 tonnia). Vuonna 1938 oli Suomessa tosin päästy jo sekä ruoka- että rehu-perunan viljelyksessä miltei omavaraisuuteen, mutta siitä huolimatta ei Eestin perunan ja perunatuotteiden (sprii, perunajauhot) merkitys Suomelle vähenne.

Koska Eestissä on luonnon puolesta paremmat edellytykset perunanviljelykselle kuin Suomessa, voisi Eesti, Suomen ja Eestin talouselämän ollessa yhtäläistettyä, laajentaa perunanviljelystään ja huomattavassa määrin toimittaa Suomeen perunaa (etenkin ruokaperunaa) ja perunatuottei-

ta (perunajauho, sprii).

Pellavanviljelys.

Suomi-Eestin yhteisessä talouselämässä olisi eestiläisen perunan rinnalla Eestin pellavalla ja sen tuotteilla huomattava sijansa. Pellavanviljelykseenkin on Eestissä luonnon puolesta erittäin suotuisat edellytykset. Etenkin Etelä-Eestissä ovat ilmastolliset ja maanlaatuolot erittäin suotuisat, ja kun siellä on jo vanhoista ajoista periytynyt pellavanviljelyn taito, kuuluvat laajat alat Etelä-Eestissä koko Itä-Euroopan parhaimpiin pellavanviljelysalueisiin.

Itsenäisyyden alkuvuosina kiinnitettiin Eestissä pellavanviljelykseen vielä suurta huomiota. Myöhemminä vuosina karjatalouden kasvaessa väheni pellavan merkitys, etenkin maailmantalouden pulavuosina. Pulavuosien jälkeen rupesi Eestin pellavanviljelys ja pellavantuotanto taas kohoamaan, kun pellavan viennistä - hintojen kohottua maailmanmarkkinoilla - ruvettiin saamaan suurempia tuloja.

Ottaen huomioon pellavan hintojen häilyväisyyden pidettiin suotavana, ettei pellavan viljelyksessä olisi vuosittain enempää kuin 30.000 - 35.000 ha. Tällöin kiinnitettiin erikoista huomiota sadon runsauteen ja laatuun. Eestin pellavaa myytiin ulkomaille noin 80-90 %. Osa ylijäämästä käytettiin kotimaisissa tehtaissa, Osa taas taloissa omiin tarpeisiin.

Vuonna 1925 oli Eestissä pellavanviljelyksessä 47.000 ha peltoa. V. 1933 laski se 16.610 hehtaariin. V. 1935 pellavan hintojen noustessa lisääntyi taas sen viljelysalakin, ja vuonna 1936 oli pellavan viljelyksessä jo 28.360 ha, v. 1937 31.000 ha peltoa.

Pellavan vienti oli v. 1936 8.024 tonnia. Sitä paitsi vietiin maasta pellavansiemeniä, pellavakangasta, liinalankaa ym. Suurin vuotuinen pellavanvienti oli yli 10.000 tonnia ja pellavansiementen vienti 5.000 tonnia. Pellavan käyttöön teollisuudessa kiinnitettiin myös suurta huomiota, ja Eestissä olikin laaja pellavateollisuus, samoin vernissa- ym. tehtaita.

Suomessa oli pellavan ja hampun viljelyksessä v. 1930 3.198 ha,

1937 3.333 ha, 1938 3.010 ha peltoa. Suomen pellavantuonti oli 1936 1.707 tonnia, 1937 962 tonnia, 1938 874 tonnia (siitä Eestistä 229 tonnia.) Rohtimia tuotiin Suomeen v. 1938 669,5 tonnia (siitä määrästä Eestistä 650 tonnia). Sitä paitsi Suomi osti Eestistä vielä pellavakangasta, liinalankaa jne.

Pellavansiemeniä tuotiin Suomeen ulkomailta v. 1938 8.012 tonnia, pellavasiemenöljyä 3.524 tonnia, vernissaa 403 tonnia ja pellavasiemenkakkuja 391 tonnia. Suomeen tuotiin v. 1936 erilaisia öljykakkuja eläinten rehuksi 9.138 tonnia.

Kun edellytykset pellavanviljelykseen Eestissä ovat erittäin hyvät, olisi tällä Eestin maataloudenhaaralla Suomen ja Eestin liittyessä huomattava merkitys.

Pellavanviljelyksen laajentaminen tai supistaminen Eestissä on riippunut sen markkinamahdollisuuksista.

Suomi-Eestin yhtenäistetyssä talouselämässä olisi pellavanviljelyn laajuus säännösteltävä siten, että se ensi sijassa pystyisi tyydyttämään oman tarpeen, sillä Eestillä on hyvin suuret mahdollisuudet varustaa Suomen markkinat korkealaatuisella pellavallaan ja pellavatuotteillaan. Paitsi pellavaa, pellavakangasta ja liinalankaa on vielä muistettava tämän alan muut tuotteet, kuten pellavansiemenet, pellavansiemenöljy, vernissa ja pellavasiemenrehukakut.

Puutarhanhoito.

Puutarhatuotteiden saantia on Eestissä itsenäisyyden aikana pyritty johdonmukaisesti lisäämään, kysyntä kun kasvoi lakkaamatta. Puutarhanhoitoa harjoitettiin kautta koko maan. Eestissä on alueita, joilla on siihen erittäin hyvät edellytykset, ja siellä onkin puutarhanhoito kehittynyt enemmän kuin muualla. Viime vuosina kehittyi puutarhanhoito Eestissä huomattavasti. Perustettiin joukottain uusia hedelmäpuutarhoja, laajennettiin vihannestenviljelyä, niin että puutarhatuotteita riitti runsaasti maasta vietäviksikin.

Eestissä oli vuonna 1936 puutarhamaata 25.000 ha, mutta seuraavina

vuosina sitä vieläkin lisättiin.

Hedelmää tuottavien omenapuiden luku kasvoi vuodesta 1920 vuoteen 1937 mennessä 4-kertaiseksi, luumupuiden lukumäärä 9-kertaiseksi, kirsikkapuiden 7-kertaiseksi ja päärynäpuiden 4-kertaiseksi. Vuoden 1939 ankara talvi vioitti tosin ankarasti Eestinkin hedelmäpuita.

Vielä enemmän kuin hedelmäpuiden on marjapensaiden määrä lisääntynyt. Maassa kasvatetaan viinimarjapensaita, vadelma- ja karviaismarjapensaita sekä mansikkaa.

Keittiökasveista on paitsi kaalin, porkkanoiden, lanttujen, punajuurien ja pavun viljelyä myöskin kurkun, sipulin, sikurijuurikkaan ja tomaatin viljely hyvin laajaa.

Vihannesviljelyä on edistanyt erikoisten puutarha-neuvontapiirien perustaminen, joiden konsulentit valvovat puutarhojen hoitoa ja sadon markkinoille toimittamista. Vihannesten säilömistä varten perustettiin itsenäisyyden aikana uudenaikaisia säilyke-, kuivaus- ja mehutehtaita.

Puutarha- ja vihannestuotteista vietiin Eestistä ulkomaille suuremmassa määrin omenoita, sipulia, kurkkuja, sikuria ja jonkin verran myös muita puutarhatuotteita.

Suomi, joka sijaitsee pohjoisempana, on ilmastollisesti epäedullisemmassa asemassa kuin Eesti hedelmäpuiden ja vihannesten viljelyyn nähden. Suomessa olikin v. 1938 puutarhamaata vain 7.592 ha.

Vuonna 1938 tuotettiin Suomeen ulkomailta 6.881 tonnia omenoita, 1551 tonnia päärynoita, 783 tonnia sikuria ja 2.431 tonnia keittiökasveja, niistä sipulia 1.443 tonnia.

Eestistä tuotiin Suomeen v. 1938 238 tonnia omenoita, sikuria 313,5 tonnia, sipulia 247 tonnia, kurkkuja 288 tonnia.

Yhtäläistetyn talouselämän ansiosta kohoaisi Suomi-Eestin hedelmä- ja vihannestuotteiden omavaraisuus, koska Eestin hedelmä- ja vihannesylijäämi voitaisiin suuressa määrässä tuoda Suomen markkinoille.

Se, että Suomeen on näitä tuotteita niinkin suuressa määrin tuotu muualta, edellyttäisi, että Eestin puutarhaviljelyä olisi vieläkin paljon laajennettava ja kehitettävä. Mutta puutarhaviljelyksen ollessa nykyiselläkin Eesti voisi, siirtäessään kaiken ylijäämänsä Suomeen, myydä mo-

nin verroin enemmän puutarha- ja vihannestuotteita Suomeen kuin aikai-
semmin.

Hevostenkasvatus.

Eestin itsenäistymisen jälkeen aloitettu maanviljelyksen voimape-
räistäminen asetti suurempia vaatimuksia vetovoiman saannille. Sen vuoksi
oli uudistettava hevosjalostuskin, jonka päämääräksi tuli voimakkaampi
ja nopeampi hevonen. Ankaran työn tuloksena Eestin hevosjalostus oli
1939 saavuttanut korkean tason.

Maataloudellisen hevosjalostuksen alalla toimi Eestissä kolme ja-
lostusyhdistystä: Torin, Eestin ja Ardennin rotujen yhdistykset; eniten
levinnyt oli raudikkovärinen Torin rotuhevonen, jota oli noin 60 % kan-
takirjoihin merkittyjen hevosten määrästä. Maataloudellisten hevosrotujen
rinnalla alettiin Eestissä viime vuosina kehittää myöskin ratsu- ja ajo-
hevosrotuja; juoksijoita käytettiin pääasiassa kilpa-ajohemosina Tallin-
nan hippodromilla, mutta vietiin myöskin ulkomaille (Ruotsiin); ratsu-
hevosia taas käytettiin etupäässä armeijassa.

Rotuhevossiittoloiden lukumäärä nousi kolmeenkymmeneen. Puhdasro-
tuisina siitoshevosina oli kantakirjoihin merkitty suunnilleen 7.000
hevosta.

V. 1920 Eestissä oli hevosia 168.000. Niiden lukumäärä nousi 1927
230.000:een. Seuraavina vuosina saatettiin hevosten määrää vähentää, kun
toisaalta alkoi tuntua voimakkaammaksi kehitetyn hevoskannan vaikutus ja
toisaalta maatalouden yhä laajempi koneistaminen.

Viimeisinä vuosina ennen v. 1939 pysyi hevosten lukumäärä Eestissä
215.000 tienoilla, joista täysi-ikäisiä, so. 3-vuotisia ja vanhempia he-
vosia oli noin 175.000. Hevoset myytiin etupäässä kotimaahan, mutta osa
joutui ulkomaankin markkinoille.

Bolševikkien aikana ja heidän suoranaisen hävitystyönsä ansiosta^{+))}
Eestin hevosmäärä väheni 52.363:lla hevosella oli 25 %:lla. V:n 1939

^{+))} Vuodelta 1939 on sekä Eestistä että Suomesta esitetty syyskuun nime-
rot, samoin seuraavassa.

209.450 hevosesta se laski v:n 1941 syksyyn mennessä 157.090 hevoseen.

Suuri osa arvokkaita rotuhevosia saatiin kuitenkin pelastetuksi.

Suomessa oli 1938 hevosta 390.362, niistä täysi-ikäisiä - yli kolmevuotiaita - 320.530, v. 1939 386.094 (täysi-ikäisiä 312.207).

V. 1938 tuotiin Suomeen 1.531 hevosta, niistä Eestistä 210 (Liettusta 1.207).

Suomen ja Eestin talouselämän yhtenäistäminen tekisi Eestille mahdolliseksi, sen saavutettua hevoskasvatuksessaan jälleen entisen tasonsa, varustaa Suomi monipuolisella arvokkaalla hevosaineksellaan.

Nautakarjanhoito.

Karjanhoidon kehittämiseen syntyi Eestissä vilkasta harrastusta jo ennen maailmansotaa, mutta suurpiirteiseksi se muodostui vasta itsenäisyyden aikana, jolloin maitotuotteiden vienti kehittyi Eestin ulkomaankaupan tärkeimmäksi haaraksi. Maitotaloustuotteiden alalla päästiin kilpailukykyisiksi kaikilla kansainvälisillä markkinoilla. Oli päästy niin pitkälle, että viime vuosina vakituisesti tuotetusta voista 95 % oli laadultaan I luokan voita.

Eestin voin korkealaatuisuudesta saatiin parhain tunnustus Berliinissä järjestetyissä kansainvälisissä voikilpailuissa, joissa Eestiläinen voi saavutti tanskalaisen voin jälkeen toisen sijan.

Eestin karjatalouden kehitykselle on ominaista toisaalta karjan lukumäärän, toisaalta sen arvon nousu.

Eestin nautojen lukumäärä oli:

	Yhteensä nautoja	niistä lehmiä
1920	465.000	250.000
1925	555.000	361.000
1935	627.000	416.000
1937	639.000	446.000
1938	650.000	451.000

V. 1939 oli nautojen kokonaismäärä jo yli 700.000.

Maaillmansodan edellinen lehmien lukumäärä saavutettiin jälleen jo vuonna 1920, ja vuosina 1920-38 voitiin lehmiä lisätä 201.000 päätä eli 80 %.

Tuotantopääoman kannalta oli nousu vielä paljon suurempi, sillä lehmien lukumäärän lisäämisen ohessa pantiin suurta painoa niiden arvon kohottamiseen.

Varsin huomattavia olivat ponnistukset maitolehmien jalostamiseksi. Jalostettiin pääasiassa eestiläistä punarotuista, eestiläistä mustan- ja valkeankirjavaa ja eestiläistä maatiaisrotuista karjaa.

Eestiläisen punarotu on risteytys tanskalaisesta punarodusta, saksalaisesta anglerinrodusta ja Eestin paikallisista naudoista. Mustan- ja valkeankirjava rotu on hollantilais-friisiläiselle rodulle läheistä sukua ja eestiläinen maatiaisrotu Eestin paikallisten nautojen ja länsisuomalaisten nautojen risteytys.

Rotuyhdistysten toimesta oli rodunjaloitustyö Eestin karjanomistajien keskuudessa varsin vilkasta. Koko maata käsittävien sonniasemien verkostossa toimi v. 1937 570 siitossonniasemaa. Rodunjaloitustyön kehittämiseksi ja tuloksien esittämiseksi järjestettiin nuoren ja vanhan karjan näyttelyjä ja kilpailuja. Karjanhoidon kehittämistä auttoi suuresti karjantarkkailun laajentaminen itsenäisyyden aikana.

V. 1921 toimi Eestissä vain 14 tarkkailuasemaa, mutta v. 1937 niiden luku nousi 289:aan, siis kaksikymmenkertaiseksi, ja tarkkailtavien lehmien lukumäärä suureni samana aikana 4.000:sta 55.000:een, siis lähes viisitoistakertaiseksi.

Tarkkailukarjan maidontuotanto lehmää kohti nousi ajanjaksona 1921/22 - 1936/37 1.650 kg:sta 2.763:een kg:aan vuodessa. Samana aikana kohosi voirasvan tuotanto 58,6 kg:sta 102,6 kg:aan.

Tarkkailukarjan mukaan saatiin 100 rehuyksikköä kohti maitoa v. 1921/22 99,7 kg, v. 1936/37 127,6 kg.

Eestin maidontuotanto oli v. 1922 340.000 tonnia, v. 1925 582.000 tonnia, v. 1930/31 811.000 tonnia, v. 1934/35 818.000 tonnia, v. 1936/37 839.000 tonnia, ja se oli vuosina 1938 ja 1939 vieläkin suurempi.

Lehmien lukumäärän lisäämisen ja niiden tuotantokyvyn kohottamisen johdosta kasvoi maidontuotanto itsenäisyyden aikana siis yli 2,5-kertaiseksi.

Maidon kokonaistuotannosta käytettiin tuottajain omiin tarpeisiin 1/3 ja 2/3 myytiin; se muodosti talouksien tärkeimmän rahallisen tulolähteen.

Maidon jalostamista varten voiksi ja juustoksi järjestettiin koko maata käsittävä meijeriverkosto. Tällä alalla oli itsenäisyyden alkuaikana aloitettava miltei alusta, sillä ne muutamat meijerit, joita oli säilynyt entiseltä ajalta, pystyivät jalostamaan vain vähäisen osan tuotannosta.

Meijereitä perustivat maanviljelijät itse, ja niin syntyi yli maan osuustoiminnallinen meijeriverkosto. Kun v. 1921 toimi Eestissä vain 62 osuusmeijeriä, oli niiden luku viime vuosina jo noussut 300:aan. Kuorinta-asemat mukaanluettuna Eestissä oli v. 1939 705 maidonjalostuslaitosta, joista 15 juustomeijeriä. Meijereiden käsittelemä maitomäärä oli noussut 15.000 tonnista 400.000 tonniin vuodessa.

Karjanhoidon kehittyessä Eestin voinvienti lisääntyi vuosi vuodelta, ollen v. 1938 14.700 tonnia. Eesti vei myöskin huomattavassa määrässä karjaa, vuotia, suolia jne. ulkomaille (myös Suomeen).

Bolševikkien hävitystyön johdosta väheni Eestissä nautojen lukumäärä 219.054 eli 31 % nautojen kokonaismäärästä. V. 1939 tämä lukumäärä oli noin 706.500 nautaa mutta v. 1941 syksyllä se oli vain noin 487.500, joten se oli vain n. 20.000 suurempi kuin v. 1920.

Bolševikkien hävitystyön aiheuttama vahinko oli kylläkin varsin suuri, mutta sittenkin Eestin karjatalouden tila syksyllä 1941 oli tuntuvas-
ti parempi kuin itsenäisyyden ensimmäisinä vuosina, sillä Eestin nykyinen karja on arvoltaan senaikaista verrattomasti parempaa.

Suomessa oli v. 1939 nautoja yhteensä 1.953.901, joista lohmiä 1.367.766. Suomen maidontuotanto v. 1938 oli 2.680.000 tonnia ja saman vuoden voinvienti 17.129 tonnia.

Vaikkakin Suomen karjatalous on hyvin kehittynyt ja voita riittää normaaliaikana vientiin, olisi Suomen ja Eestin liittyessä Eestin karja-

taloustuotannolla tulevaisuudessa yhdistyneiden maiden omavaraisuusreservinä suuri merkitys (voi, liha, nahat, juusto jne.), ja laajentuneessa Suomessa sekä Eestissäkin väestön kasvaessa suurenee samalla karjatuotteiden tarve.

Ottaen huomioon, että Eestissä on karjanhoidolla luonnonedellytykset, olisi siellä todennäköisesti vielä väestön kasvaessakin ja oman kulutuksen suurentuessa odotettavissa suhteellisen suurta ylijäämää, kun taas Suomen mahdollisimman suureksi laajennettu karjatalouskaan tuskin pystyisi tyydyttämään oman maan kulutusta väestön lisääntyessä.

Se, että Eesti oli saattanut kohottaa voinvientinsä jo niin suureksi (v. 1938 14.700 tonniin), osoittaa toisaalta Eestin karjatalouden vauhdikasta kehitystä ja toisaalta Eestin suotuisia edellytyksiä karjanhoidolle. Näistä karjatalouden kehittämiseksi suotuisista edellytyksistä mainittakoon ensinnäkin niittymaiden runsaus, jotka takaavat karjanrehun saannin ja joiden muokkaamiseen Eestissä on, kuten edellä on mainittu, paljon mahdollisuuksia.

Vuoteen 1939 mennessä oli Eestissä karjanrehuun nähden päästy miltei omavaraiseksi, niin että Eestiin tuotiin rehuja ainoastaan muutaman sadantuhannen Ekr:n eli muutaman miljoonan Smk:n arvosta vuodessa, kun sitä vastoin Suomen rehuntuonti (maissi mukaanluettuna) samana aikana nousi 250 milj. markkaan. Suomen ja Eestin liittyessä vietäisiin Eestin karjataloustuotannon ylijäämä alussa ulkomaille, ja myöhemmin väkiluvun kasvaessa se käytettäisiin yhdistyneen Suomen ja Eestin omiin tarpeisiin. Väkiluvun kasvaessa Eestin karjataloustuotannon merkitys samalla jatkuvasti suurensi yhdistyneen Suomen ja Eestin kannalta.

Sianhoito.

Itsenäisyyden aikana kiinnitettiin Eestissä suurta huomiota sianhoitoon, joka monipuolistui ja mukautui uusien markkinoiden vaatimusten mukaiseksi. Suotuisien suhdanteiden vallitessa sitä laajennettiin tuntuvasti, epäsuotuisat suhdanteet taas pakottivat rajoittamaan sitä.

Markkinavaatimusten mukaisesti kasvatettiin Eestissä sekä pekonisi-koja että raskaampia silavasikoja, joita myytiin moniin maihin suuria määriä sekä ruhoina että elävinä. Viennin ohessa oli Eestin sianhoidolla tärkeä merkitys kotimaisten markkinoiden tyydyttämisessä, sillä sianlihan käyttö Eestissä oli varsin runsasta.

Sianhoidon kehittämiseksi perustettiin yli maan rotukerjuusemien verkosto, jossa v. 1937 toimi yli 600 karjuasemaa. Sen johdosta näytti sikojen rotu järjestelmällisesti paranevan. Paremman rodun kehittämisen varmentamiseksi perustettiin siittolaverkosto, pidettiin säännöllisiä sikanäyttelyjä jne. V. 1939 oli Eestissä puhtasrotuisia siitoskarjuja 700, mikä muodosti 41 % karjujen kokonaismäärästä. Kasvatettiin pääasias- sa englantilaista Yorkshiren rotua ja jalostettiin Eestin maatiaisrotua. Arvokkaiden rotujen levittäjinä toimi 50 siittolaa.

Sikojen myymistä varten ulkomaan markkinoille perustettiin neljä suurta vientiteurastamoa, joita ennen itsenäisyyttä ei ollut ainoatakaan. Sikojen lukumäärä Eestissä oli v. 1920 296.000, v. 1927 354.000 sikaa. v. 1930-34 sikojen luku laski pienentyneiden vientimahdollisuuksien vuok- si n. 295.000:een, mutta nousi jo v. 1937 jälleen 379.000:een ja v. 1939 425.650:een. Bolševikkien hävitystyön takia sikojen määrä väheni 123.450:lla eli 29 %:lla laskien v. 1941 syksyyn mennessä 302.200 sikaan.

Suomessa oli sikojen lukumäärä v. 1930 394.554, v. 1937 504.164, v. 1938 530.682 ja v. 1939 519.212. Suomessa oli sianlihan suhteen pääs- ty omavaraisiksi, jopa sitä voitiin viedä ulkomaillekin.

Tämän tärkein tuotteen omavaraisuuden pysyvälle varmistamiselle Suo- men ja Eestin liittyessä olisi Eestin sianhoidolla samanlainen merkitys kuin Eestin nautakarjataloudella nautakarjantuotteiden alalla.

Kummankin maan väestön kasvaessa ja sen mukaisesti sianlihan tarpeen lisääntyessä lujittaisi Eestin sikatalouden tuotantokin normaaliaikojen jälleen saapussa Suomen ja Eestin omavaraisuutta. Suomenpuoleisen sian- lihan tarpeen lisääntyessä on Suomen vaikea kotimaisen rehun turvin pitää sikatalouttaan sellaisella tasolla, että se tyydyttäisi kotimaisen tar- peen yhä suurenevia vaatimuksia.

Suuremmassa määrässä maatalousmaana Eestillä on siihen ja ylituotan-

toonkin paremmat mahdollisuudet, varsinkin voisi olla suuri merkitys eestiläisen silavasian suuntaamisella Suomen markkinoille.

Lampaanhoito.

Itsenäisyyden alussa oli lampaanhoito Eestissä lammasten lukumäärään katsoen kymmenkunnan vuoden aikana laajempi kuin seuraavina vuosina. Tämä taantumus johtui nautakarjanhoidon lisääntymisestä, joka vähensi mielenkiintoa lampaanhoitoa kohtaan.

Mutta viime vuosina alettiin lampaanhoitoon kiinnittää erikoista huomiota, sillä tarkoituksena oli varustaa eestiläiset tehtaat kotimaisella villalla. Perustettiin laajassa mitassa siittoloita, ja paremman aineksen hankkimiseksi tuotiin maahan shropshirin-, oksfordammin- ja sheviotinrotuisia lampaita. Samoin perustettiin eri puolille maata lampolaita turkisanahan kasvattamista varten.

Tällöin kohosi lammasten luku vuosi vuodelta, ja 1939 se jo saavutti itsenäisyyden alkuaikojen määrän ollen 686.000 päätä, kun v. 1929 oli vain 476.000 lammasta eli 210.000 vähemmän.

Kun Eestiin aikaisemmin tuotiin vuodessa 600-1000 tonnia villaa ja villatuotteita, oltiin v. 1939 pääsemäisillään siihen, että Eestin villajäsen- ja kangastehtaat voivat ryhtyä työhön täysin kotimaisin raaka-ainein. Kun Eestin villatuotanto oli aikaisemmin 600-700 tonnia vuodessa, se v. 1939 kohosi 1180 tonniin pesemätöntä villaa.

Bolševikkien hävitystyön johdosta väheni Eestissä lampaiden luku 274.350 lampaalla eli 40 %:lla, ollen syksyllä 1941 vain 411.500. Suomessa oli vastaavasti v. 1938 1.073.000 ja v. 1939 999.551 lammasta.

Suomen villantuotanto oli v. 1938 n. 1140 tonnia pesemätöntä villaa, jonka lisäksi Suomeen v. 1938 tuotiin ulkomailta 742 tonnia villalankaa ja 1636 tonnia villakankaita. V. 1939 oli Suomen villatuotanto 1520 tonnia pesemätöntä villaa ja maahantuonti 2272 tonnia.

Jos Suomi ja Eesti taloudellisesti yhtenäistettäisiin, olisi Suomen omavaraisuuden saavuttamiseksi laajennettava Eestin lampaanhoitoa

v:n 1939 määrää suuremmaksi.

Kun Eesti on etelämpänä, on siellä suotuisimmat luonnonedellytykset hienovillaisempien lampaiden kasvattamiselle kuin Suomessa, joiden lisääminen johtaisi omavaraisuuteen hieneihin villoihin nähden.

Lammasnahkojen tuotanto Suomessa oli v. 1938 730 tonnia, käyttö 2.010 tonnia.

Täten Eestin lampaanhoidostakin olisi Suomi-Eestille apua. Ja samoin osoittautuisi tulevaisuudessa tärkeäksi eestiläisen lampaanlihan ylijäämän suuntaaminen Suomen markkinoille.

Siipikarjanhoito.

Siipikarjanhoidon alalla on Eestissä tärkein merkitys kananhoidolla.

Itsenäisyyden aikana kehitettiin tätä tuotannonalaa järjestelmällisesti. Kanojen lukumäärää lisättiin poikkeuksellisen nopeasti, ja samalla huolehdittiin niiden paremmasta hoidosta ja ruokinnasta sekä pidettiin huolta paremman rodun levittämisestä, jossa tarkoituksessa perustettiin kautta maan kanasiittoloita, joista kananhoitajat saivat puhtasrotuista ainesta. Uudenaikaisten kanaloiden perustamista tuettiin valtion palkinnoilla. Kanojen lisäksi pidetään Eestissä yleisesti muutakin siipikarjaa, hanhia, ankkoja ja kalkkunoita.

Yli kuuden kuukauden ikäisen siipikarjan lukumäärä oli Eestissä:

	siipikarjaa yhteensä	siitä kanoja
v. 1920 -	338.000	296.000
1925 -	724.000	592.000
1930 -	1.060.000	884.000
1936 -	1.248.000	1.047.000
1939 -	1.608.000	1.350.000

Kanojen lukumäärän lisääntyessä kasvoi vastaavasti munien tuotanto.

Kun vv. 1920-24 arvioitiin munien tuotanto keskimäärin 41,2 miljoonaksi kappaleeksi vuodessa, kohosi se vv. 1930-34 keskimäärin 96,7 miljoonaan kappaleeseen ja v. 1937 jo 146,4 miljoonaan kpl., joka oli vuo-

sien 1920-24 tuotantoa n. 3,5 kertaa suurempi. V. 1937 vietiin ulkomail-
le 40 miljoonaa munaa.

Bolševikkien hävitystyön vaikutuksesta Eestin siipikarjan määrä vähe-
ni 337.705:lla eli 21 %:lla, joten v. 1941 syksyllä Eestissä oli siipi-
karjaa jäljellä n. 1.270.400 kpl.

Suomessa oli yli kuuden kuukauden ikäisten kanojen lukumäärä v. 1920
875.000, v. 1930 1.907.000, v. 1939 2.765.293. Muuta siipikarjaa (yli
kuuden kuukauden ikäisiä) oli 1939 Suomessa 14.412.

Suomessa kananmunien tuotanto ylitti tuntuvasti kotimaisen tarpeen,
minkä vuoksi kananmunien viennillä oli Suomen ulkomaankaupassa tärkeä
merkitys. V. 1938 Suomesta vietiin kananmunia 7.880 tonnia.

On luultavaa, että Suomen ja Eestin talouselämän yhtenäistämisen
jälkeen Eestin kananmunien vienti normaaliolojen palattua suuntautuisi
edelleen kokonaan Länsi-Eurooppaan, koska vasta kaukaisessa tulevaisuudes-
sa saattaisi ilmaantua tarvetta varustaa Suomea tällä maataloustuotteella.
Kummankin kansan väestön kasvaessa on Eestillä, ottaen huomioon Eestin
suuret mahdollisuudet laajentaa korsiviljanviljelystä, mikä on kananhoi-
don perusta, enemmän edellytyksiä saada kananmunien tuotannon ylijäämää.

Mutta normaalioloissa voisi olla mahdollista säännöllisesti viedä
Eestistä Suomeen siipikarjanlihaa, kuten hanhia, kalkkunoita ja ankoja,
sillä Eestissä on kiinnitetty niiden hoitoon enemmän huomiota kuin Suomes-
sa.

Mehiläishoito.

Mehiläishoito on osittanut Eestissä itsenäisyyden aikana järjestel-
mällistä laajentumista.

Kun v. 1922 luetteloitiin Eestissä 15.100 mehiläisperhettä, oli
v. 1932 niitä jo 51.100 ja v. 1938 103.900, joten mehiläishoito oli suu-
rentunut näiden vuosien kuluessa 7-kertaiseksi. Mehiläisperheiden luku-
määrän lisääntyessä suureni hunajantuotanto vastaavasti, ja vähänkin tyy-
dyttävänä hunajavuosina saatiin hunajaa riittävästi kotimaisen tuotannon
tydyttämiseksi, mutta mehiläishoitoa suunniteltiin vieläkin lisättäväksi,

jotta olisi päästy viemään hunajaa myös ulkomaille.

Suomessa oli 1938 mehiläisperheitä 18.661, ja hunajantuonti samana vuonna oli 39.415 kg. Näin suuren ja suuremmankin ylijäämän voi Eestin mehiläishoito talousvaikeudessa viemään varten saavuttaa, sillä Eestissä on mehiläishoidolle hyvät luonnonedellytykset.

Eestin mehiläishoito voisi siis Suomen ja Eestin talouselämän yhteistyössä tyydyttää Suomi-Eestin hunajan tarpeen.

3. Eestin maaperän rikkaudet.

Palavakivi.

Palavakivellä ja sen jalostamisella on Eestin talouselämässä tärkeä sija.

Eestin itsenäisyyden aikana tämä teollisuus kehittyi voimakkaasti vuosi vuodelta, ja palavakiven jalostamisessa sekä sitä koskevissa tutkimuksissa saavutettiin tuloksia, jotka herättivät asiantuntevissa piireissä huomiota kautta maailman.

Palavakivikerrostumia on Pohjois-Eestissä laajalla alueella - Paldiskista aina Narvaan saakka.

Tämä kerrostuma on ohuempi lännessä ja tulee paksummaksi itään päin. Kohtlan-Järven seuduilla Virumäellä on kerrostuman paksuus noin 3 m.

Palavakivikerrostumaa lähemmin tutkittaessa on havaittu, että teollisuus voi käyttää sitä hyväkseen Rakveren ja Jõhvin välillä noin 80 km:n pituisella ja 30 km:n levyisellä alueella. Tällä noin 2.500 km²:n suuruisella maa-alueella arvioidaan olevan noin 5.000 miljoonaa tonnia palavakivettä.

Eestin palavakivi on ominaisuuksiltaan arvokkainta kaikista öljykeila-alueista.

Palavakiven pääaines on muodostunut meressä elävän kasvi- ja eläinkunnan jäännöksistä. Tästä johtuu, että palavakiven kemiallisesta kokoonpanosta suuri osa, 45,2 % on orgaanista ainesta. Huomiota ansaitsee myös sen suuri happipitoisuus (10,1 %).

Kalkkikiveen sekoittuneita kokemuksia on eri asteisia: hyvin ar-

vokkaita, puhtaita ja myös vähemmän puhtaita, ts. runsaammin kalkkikiveä sisältäviä kerrostumia. Mutta teollisuuden kannalta on erittäin tärkeätä, että nämä erilaiset palavakiven kerrostumat ulottuvat laadultaan muuttomattomina ja toisiin palavakiven kerrostumiin sekaantumatta useiden neelökilometrien laajuisille alueille.

Raakaa palavakiveä voidaan - siis aivan toisin kuin muita öljykivi-laatuja - käyttää jalostamattakin lämmitysaineena kivihiilen ja puun asemesta, mistä juuri johtuu sen nimi "palavakivi". Tämän lisäksi tekee raakaan palavakiven arvokkaaksi lämmitysaineeksi sen suuri lämpöteho - keskimäärin 3.500 kaloriaa, mikä on suurempi kuin ruskohiilen, puun ja turpeen lämpöarvo.

Palavakiven arvoa emme kuitenkaan saa määritellä raakan palavakiven ominaisuuksien ja sen lämpötehon, vaan sen kemiallis-tekniillisten jalostamismahdollisuuksien mukaan.

Tässä suhteessa on tärkein palavakiven öljypitoisuus, joka on 20-25%.

Palavakiven raakaöljystä saadaan tislamalla ja edelleen jalostamalla lentokone- ja autobensiiniä, painavia bensiinilaatuja, petroolia, moottorinaftaa, diiselnafaa, voiteluöljyjä, kyllästysöljyjä, karbolineumia, fenolaattia, pikeä, rauta- ja asfalttilakkaa ym. tuotteita sekä jätteenä bitumia.

Eestistä ulkomaille viety palavakiven bensiini oli tunnettua ja haluttua sen arvokkaiden ominaisuuksien tähden. Koska se oli liian hyvää käytettäväksi tavallisiin tarkoituksiin, tuotiin Eestiin ulkomailta omaa kulutusta varten bensiiniä, samalla kun maasta vietiin ulkomaille suurin osa palavakiven laatubensiiniä.

Tunnettuja ovat muutkin palavakiven tuotteet, kuten moottorinafta (kevyt ominaispaino, vaalea).

Fenolaatti tunnetaan hyvin Suomessa, Latviassa, Liettuassa ja Bulgariassa ym. rautatiepalkkien, puhelinpylväiden yms. kestäväenä kyllästysaineena.

Bitumi on osoittautunut varsinakin pohjoismaisessa ilmastossa kestäväksi teiden kateaineeksi.

Palakiven tuhasta +) valmistetaan tiilikiviä. Vedellä ja hiekalla sekoitettuna voi sitä käyttää kuten kalkkia ja sementtiä.

Palavakiven raakaöljyn jalostamisessa käytetään useita eri menetelmiä.

Niinpä Eestin Valtion Palavakiviteollisuuden käytäntöön ottaman menetelmän avulla saatiin raakaöljystä - muiden tuotteiden lisäksi - 25 % bensiniä ja 20 % moottorinaftaa.

Palavakiven käyttö ja jalostaminen aloitettiin Eestissä tasavallan alkuaikoina. Lyhyessä ajassa tästä aloitteesta kasvoi suurisuuntainen teollisuus, joka kehittyi nopeasti ja jonka laajentaminen entistäkin suuremmassa mittakaavassa oli suunnitteilla.

Seuraavassa muutamia numerotietoja Eestin palavakiviteollisuuden kehityksessä.

Raakaöljyä saatiin v. 1925 3.000 tonnia, v. 1928 12.000 tonnia, v. 1932 36.500 tonnia, v. 1936 54.000 tonnia, v. 1937 110.000 tonnia. V. 1938 raakaöljytuotanto yhä suureni, niin että v. 1938 sen maasta viennin nousi 63.000 tonniin, viennin ollessa edellisenä vuonna (1937) 54.000 tonnia. V. 1939 oli palavakiviteollisuuden vuotuinen tuotantokyky noussut jo 1.750.000 tonniin palavakiveä ja 200.000 tonniin raakaöljyä.

Tämän kehityksen rinnalla kasvoi samalla säännöllisesti vuosittain tuotetusta palavakivestä jalostettavaksi otettu määrä. Niinpä tuotettiin v. 1936 palavakiveä 769.000 tonnia, mistä määrästä öljytehtaat jalostivat 334.000 tonnia, ja jäljelle jäänyt osa käytettiin lämmitysaineena sellaisena, kuin se oli maasta kaivettu. V. 1937 kohosi palavakiven tuotanto 1.122.000 tonniin, mistä määrästä jo suhteellisesti paljon suurempi osa jalostettiin öljytehtaissa, kuten myös vuoden 1938 palavakivituotannosta.

V. 1939 tuoskenteli Eestin palavakiviteollisuuden palveluksessa yli 6.000 työläistä.

+) Palavakiven tuhka sisältää: kalkkia 26-50 %, piihappoa 27-51 %, alumiini- ja rautaksidia 1,5-3 %, alkoholimetallioksideja 3-6 %, rikkiä 0,5-3 %.

Arvokkaana vientitavarana palavakiven vientiosuus nousi Eestin ulko-
maankaupassa näinä vuosina säännöllisesti. Tämän ohella palavakivi ja sen
tuotteet tyydyttivät Eestin omasta vuotuisesta polttoaineiden tarpeesta
noin 65 %. Laskelmien mukaan tämä säästi vuosittain noin 1.300 ha metsää
hakkuulta ja aiheutti noin 90.000 tonnin vuotuisen vähennyksen kivihiil-
len maahantuonnissa.

Palavakiveä käytettiin polttoaineena pääasiallisesti tehtaissa ja
rautateilla, ja oli jo suunniteltu kaikkien rautatieliikenteessä käytet-
tyjen veturien muuttamista sellaiseksi, että niissä voitaisiin käyttää
palavakiveä polttoaineena.

Eestissä suunniteltiin kohottaa lähinnä seuraavan 10-15 vuoden ku-
luessa palavakiven raakaöljyn tuotanto 500.000 tonniin vuodessa. Ottaen
huomioon palavakiviteollisuuden kehityksen edellisinä vuosina ja valmiit
tulevaisuuden suunnitelmat, on täysin uskottavaa, että näin suureen tuo-
tantoon olisi sen ajan kuluessa päästy.

Toiselta puolen oli tehty suunnitelmia Eestin muiden varallisuus-
lähteiden - vesivoiman ja turvevarastojen - laajakantoiseksi käytäntöön-
ottamiseksi ja niiden avulla samalla koko Eestin sähköistämiseksi, koska
siten voitaisiin huomattavasti vähentää palavakiven ja siitä saadun öljyn
käyttöä, jolla tähän saakka oli suureksi osaksi korvattu kallis puu-
ja kivihiililämmitys, ja niin voitaisiin huomattavasti säästää tämän
luonnonriikkauden arvokkaita tuotteita maastavientiä varten.

Tämän jo osaksi toteutetun suunnitelman onnistumisen takeena olivat
Eestin huomattavan suuri vesivoima ja erittäin suuret turvevarastot. Sen
sijaan Eestin metsäaluetta verrattuna koko maan pinta-alaan ei voi pitää
suurena, koska metsää on noin 20 % koko maan pinta-alasta.

Syynä siihen, että polttopuu Eestissä aluksi korvattiin palavakivel-
lä ja sen tuotteilla eikä heti turpeella ja vesivoimalla, olivat palava-
kiven helpommat ja halvemmat hankintamahdollisuudet ja sen suuri lämpö-
arvo sekä myös se, että palavakiven jalostamiskeinoja ei vielä alussa ol-
tu täysin kehitetty, mikä seikka huononsi tuotteiden laatua ja samalla
niiden vientiarvoa. Esim. palavakivibensiinin yhtenä huonona ominaisuute-
na alussa oli sen epämiellyttävä haju. Vuosia kestäneiden ponnistusta vaa-

tivien tieteellisten tutkimusten ja kokeiden avulla täydennettiin ja varmistettiin palavakiven jalostamiskeinoja, joiden tuloksena tuotannon laatu ja arvo nousivat. Juuri tämä arvon säännöllinen nousu aiheuttikin suoranaisesti palavakiven viimeaikaisen oman tarpeen asteettaisen korvaamisen turpeella ja vesivoimalla.

Palavakiven ja metsän korvaaminen turpeella ja vesivoimalla rinnakkain palavakivituotannon vastaisen kohottamisen kanssa oli Eestin voima- ja polttoainetalouden laajakantoisimpia lähitulevaisuuden suunnitelmia, joiden avulla tahdottiin samalla luoda tukeva pohja Eestin vastaiselle öljyteollisuudelle pitäen silmällä kaukaisempaakin tulevaisuutta.

Eestin palavakiviteollisuuden tulevaisuutta ei edes bolševikkien hirmuhallituksen aika kyennyt ehkäisemään enempää kuin näillä teollisuusalueilla sattuneet sotatapahtumatkaan.

Perääntyessään bolševikit tosin osittain hävittivät näitä teollisuuslaitoksia, mutta niitä ryhdyttiin heti kiireesti uudelleen rakentamaan, eikä ole epäilystäkään siitä, etteikö tuotannon entistä tasoa saavutettaisi hyvinkin nopeasti.

Arvioidessamme Eestin palavakiven osuutta Suomi-Eestin yhtenäistetyssä talouselämässä näiden maiden liittyessä on Eestin palavakiven tuotteita pidettävä maanviljelystuotteiden rinnalla toisena eestinpuoleisena tukipylväänä. Teollisuudessa, liikenteessä ym. kohoaa sekä bensiinin että poltto- ja voiteluöljyn tärkeys jatkuvasti. Ne ovat tuotteita, joista sekä nykyään että tulevalla vielä teknillisemmällä aikakaudella suureksi osaksi riippuu kansojen hyvinvointi. Näiden raaka-aineiden omatuottoisuuden puuttuessa on kansojen tuotava niitä maahan usein hyvinkin etäältä; kansainvälisen kaupan häiriintyessä, esim. sota-aikana, on näiden tuotteiden omavaraisuuden puute erittäin tuntuva.

Koska Suomella ei ole öljytuotteiden valmistamiseen tarvittavia raaka-aineita, voitaisiin Suomen ja Eestin liittyessä Suomen bensiini-, öljy- ym. palavakivituotteiden tarve jatkuvasti tyydyttää Eestin suuren ylituotannon avulla.

Koska Eestiltä puuttuvat yhtä tärkeät raaka-aineet - metallit - joita Suomella on monenlaisia, on Suomella puolestaan mahdollisuus palavakivi-

ja maataloustuotteiden korvaukseksi varustaa Eesti metalleilla ja metalliym. teollisuustuotteilla.

Näin olisi liittyneen Suomen ja Eestin omavaraisuus varmistettu maataloustuotteiden lisäksi myös näiden tärkeydeltään ensiarvoisten tuotteiden - öljyjen ja metallien - saantiin nähden.

Suomi-Eestin palavakivituotteiden omavaraisuuden takaisivat Eestin palavakiven varastot hyvin pitkäksi ajaksi.

Eestin 5.000.000.000 tonnin suuruiset, vähintään 20 % raakaöljyä sisältävät palavakivivarastot sisältävät 1.000.000.000 tonnia raakaöljyä. Tätä raakaöljyä voidaan jalostaa monenlaisiksi raakaöljytuotteiksi.

Likimääräinen arviointi antaa havainnollisen kuvan tämän raakaöljymäärän suuruudesta.

Tästä raakaöljymäärästä saadaan toisten tuotteiden ohella esim. 25 % bensiiniä, jolloin tämän raakaöljymäärän bensiinisisältö on 250.000.000 tonnia.

Jos arvioimme liittyneen Suomi (yhdessä Itä-Karjalan ja Inkerin keera)-Eestin yhteisen vuotuisen bensiinikulutuksen 200.000 tonniksi, riittäisi tämä bensiinimäärä samoin kuin monet muut raakaöljytuotteet 1.250 vuodeksi sekä 830 vuodeksi vuosikulutuksen ollessa 300.000 tonnia.

Nämä numerot osoittavat havainnollisesti Eestin palavakivivarastojen suuruutta.

Tämän lisäksi on otettava huomioon erittäin helpot kuljetusmahdollisuudet, sillä palavakivivyöhyke sijaitsee vain 5-15 kilometrin päässä Suomenlahden Eestin puoleisesta rannasta, johon on rakennettu suorja öljyjohtoja teollisuusalueelta.

Ylempänä olevia havainnollisia numeroita esitettäessä ei ole tietenkään ajateltu, että Suomen ja Eestin yhdistyessä Eestin palavakiviteollisuudessa olisi rajoituttava vain näiden kahden maan tarpeen tyydyttämiseen. Kun Eestin palavakiviteollisuus täydelleen kehitettäisiin, pitäisi sen tuotannon ylittää Suomi-Eestin oma tarve siinä määrin, että viennin ylijäämästä pääsevät oikeudenmukaisesti osallisiksi myös ne naapurikansat, jotka sitä tarvitsevat.

Fosforiitti.

Eestin maaperän rikkauksista ansaitsee palavakiven rinnalla erikoista huomiota fosforiitti, jota käytetään lannoitusaineiden valmistukseen ja muihin teollisuustarkoituksiin.

Fosforiittikerrostumat ulottuvat Pohjois-Eestissä lännestä itään, Pakrinniemestä Narvaan saakka, sekä yhtä leveänä alueena pohjoisesta etelään. Fosforiittiteollisuutta varten tähän saakka suoritettujen mitausten mukaan kerrostumien paksuus vaihtelee 1-6,5 metriin keskimääräisen paksuuden ollessa 3,85 m, ja on tutkitulla 310 km²:n laajuisella alueella olevissa fosforiittikerrostumissa arvioitu olevan noin 505 miljoonaa tonnia fosforiittia, jonka fosforihappopitoisuus on vaihteleva, keskimäärin 17,7 %, maksimin ollessa 37 %.

Fosforiittikerrostumien tutkimukseen ja fosforiittiteollisuuden kehittämiseen alettiin kiinnittää huomiota varsinkin viime vuosina. Fosforiittikaivauksia suoritti aluksi vain yksi tehdas, jonka keinotekoisen lannoitusaineen vuotuinen tuottomahdollisuus oli 5.000 tonnia. Tämä tehdas toimitti kauppaan fosforiitista valmistettua, puhdistettua ja jauhetua lannoitetta, joka arvokkaana lannoitusaineena auttoi Eestiä vähentämään peltolannoitteiden maahantuontia.

Eestin peltolannoitteiden oman tarpeen täydellistä tyydyttämistä sekä fosforiittituotteiden vientiä varten oli juuri suunniteltu kiireesti rakennettavaksi superfosfaattitehdas, jonka vuotuinen tuotanto yhdessä rikkihappotehtaan tuotannon kanssa olisi 40.000 tonnia.

Suomen ja Eestin liittyessä olisi Eestin fosforiitilla suuri merkitys peltolannoitteiden kotimaisen tarpeen tyydyttämisen kannalta.

Eestiin tuotiin vuosittain yli 30.000 tonnia superfosfaattia ja sen lisäksi vähemmässä määrin muita lannoitusaineita, minkä ohella maan oman tarpeen osittaiseksi tyydyttämiseksi käytettiin kotimaisesta fosforiitista valmistettuja lannoitteita.

Suomeen tuotiin v. 1938 lannoitusaineita noin 226.000 tonnia, josta määrästä 49.000 tonnia oli superfosfaattia.

Jos arvioimme Suomi-Eestin keinolannoitteiden käytön tulevaisuudessa

huomattavasti suuremmaksi, varsinkin Suomen uusilla alueilla, olisi Eestin fosforiittivarastoilla kauan oma tärkeä osuutensa, koska vain kerrostumien yhteen osaan kohdistettu tutkimus jo on arvioinut niiden suuruuden yli 500 miljoonaksi tonniksi.

Kipsi.

Eestin kipsikerrostumat ovat Etelä-Eestissä Irboskan ympäristössä n. 30 km²:n alueella, josta 8 km² yhtäjaksoisia kerrostumia. Niiden paksuus vaihtelee 2,2-5 metriin, ja kipsin kokonaismäärän arvioidaan tällä alueella olevan 15 miljoonaa tonnia.

Eestin kipsi on puhtaudeltaan hyvin korkealaatuista. Kipsi jalostetaan osaksi teollisuustarpeita varten, osaksi lannoitusaineeksi. Kipsiteollisuuden tuotteita Eestissä olivat rappauskipsi, lääkärrien ja kuvanveistäjien käyttämä kipsi jne.

Osa tuotannosta lähetettiin Suomeen. Eestin vuotuinen kipsintuotanto oli suunniteltu lähitulevaisuudessa kohotettavaksi 20.000 tonniin, jotta vientiä olisi voitu suurentaa. Eesti käytti itse vuosittain kipsiä muutamia tuhansia tonneja.

Kipsin käyttö Suomessa oli suurempi. Niinpä tuotiin Suomeen v. 1938 poltettua ja jauhattua kipsiä - pyörein luvuin 19.500 tonnia (siitä Eestistä 7.400 tonnia) ja kipsikiveä (Latviasta) pyörein luvuin 28.500 tonnia.

Ottaen huomioon Eestin suuret kipsivarastot olisi yhdistynyt Suomi-Eesti pitkäksi ajaksi varustettu kipsillä.

Piikerrostumat (diatomiitti).

Seuraavina tutkimusten kohteina olivat Eestin piimultakerrostumat, jotka sijaitsevat Virumaalla.

Narvan seuduilla noin 4.000 ha:n suuruisella alueella ja 0,5-3 m. paksuisena kerroksena tavattujen piimultakerrostumien kaivauksia varten perustettiin diatomiittitehdas. Suotuisten edellytystensä vuoksi Eestin diatomiittiteollisuus näytti hyvin lupaavalta, joten Suomen ja Eestin ta-

louselämän tultua yhtäläistetyksi olisi Suomi-Eestin varustaminen diatomitilla taattu.

Kalkkikivi ja savi.

Pohjois-Eestin ja osittain etelä-Eestin maaperässä tavataan monenlaisia kalkkikivilaatuja.

Kalkkikiveä käytetään Eestissä rakennusaineena, katukiveykseen, kalkinpoltoon ja sementin valmistukseen. Arvokain rakennusaineena käytetty kalkkikivi tunnetaan "Vasalemmän marmorin" nimellä. Tärkein marmorin louhintaluokka on Vasalemmän, Keilan ja Kloostrin seuduilla. Sitä käytetään suurissa määrin ornamenttien valmistukseen sekä muuhun rakennusten sisäpuolen ja julkisivujen kaunistamiseen sekä myös kemiallisiin tarkoituksiin. Parempia kalkkikivilajeja käytetään rakennustöissä runsaasti erilaisiin tarkoituksiin sekä rakennuksen sisä- että ulkopuolella (ikkunalaudoina, porrasaskelmina jne.). Aikaisemmin vietiin tätä rakennusainetta suurin määrin levyinä Suomeen, Ruotsiin ym.

Saarenmaalla ja Muhumaalla on erittäin kestävää rakennuskiveä dolomiittia (magnesiumia sisältävää kalkkikiveä). Dolomiittia voidaan käyttää myös teräksen sulattamiseen käytettyjen uunien sisäpintoina. Aikaisemmin sitä vietiin Saksaan, Latviaan ym.

Tavallista kalkkikiveä tavataan Eestissä kalkkiolla, erittäin runsaasti Tallinnan ja Paiden ympäristössä, ja sitä käytetään sekä rakennustöihin että kalkinpoltoon.

Irboskan seuduilla tavataan kalkkikivikerrostumia, jotka kokoomukseltaan ovat miltei yksinomaan kalkkituffia. Koska tämä kivi on huono lämmönjohtaja, käytetään sitä mm. savupiippujen valmistukseen.

Eestissä tavataan monenlaista teollisuudelle arvokasta savua, ja sille pohjautuu osa Eestin suurteollisuudesta.

Sinisavikerros ulottuu Kundan luona 20 m merenpinnan yläpuolella ja tämän kerrostuman paksuus arvioidaan noin 100 metriksi.

Koska samoilla seuduilla on suuria siluurikalkkikerrostumia, esiintyvät sementtiteollisuuden raaka-aineet siellä koottuina. Sestähden onkin Kuns-

daan ja Aseriin perustettu suuria sementtitehtaita, joiden tuotteet ovat herättäneet huomiota ja saaneet menekkiä ulkomaanmarkkinoilla.

Teollisuudessa sinisavea käytetään tiilikivien, kattolaattojen ja salaojitusputkien valmistukseen.

Tiilikivien valmistus on Eestissä suuri, ja viime vuosina sitä vielä huomattavasti laajennettiin.

Jotta rakennuksiin käytetty puutavara voitaisiin korvata tulenkestävällä rakennusaineella ja säästää puuta vientiä varten, oli suunnitteilla laaja tiilikiven käytäntöönotto, jonka takia rakennettiin entisten lisäksi 3 uutta ajanmukaista tiilitehdasta (Aseriin, Sindiin ja Vaivaraan).

Kalkkikiven käyttö rakennustarpeena sekä kalkin ja saven käyttö jalostustarkoituksiin on erittäin tärkeä kotimaisen tarpeen tyydyttämisen kannalta samoin kuin myös Eestin lasiteollisuus. Mutta näiden teollisuushaarojen vientituotteilla on ollut menekkiä myös ulkomailla, joten niistä on tullut Eestille hyvä tulolähde. Koska Eestissä näitä teollisuudenaloja varten on erittäin runsaasti korkealaatuisia raaka-aineita, takaa se näille teollisuuden haaroille tulevaisuudessa lisää laajentumismahdollisuuksia.

Bolševikkien suorittamasta hävitystyöstä huolimatta ovat rakennusainetehtaat säilyneet melko ehjinä. Suurimpia tiilitehtaita ei ole hävitetty, ja kalkkitehtaat ovat työkunnossa. Samaten ovat lasi- ja sementtitehtaat suurimmalta osaltaan säilyneet tuholta.

Suomeen tuotiin v. 1938 kalkkikiveä ja kalkkisälpää noin 9.500 tonnia (siitä Eestistä 6.600 tonnia) sekä kalkkia suunnilleen 270 tonnia.

Suomen ja Eestin liittyessä kykenisivät Eestin tämän alan teollisuustuotteet täydelleen turvaamaan Suomi-Eestin omavaraisuuden tällä alalla vlijaaman joutuessa - kuten aikaisemminkin - vientitavarana muualle.

Turve.

Tärkeä sija Eestin voima- ja polttoainetalouden kehityksessä on Eestin suurilla turvevarastoilla.

Eestin käyttökelpoisen turpeen kokonaismäärä 676.800 ha:n suuruisel-

la alueella arvioidaan 1,5 miljardiksi tonniksi. Turvekerroksen paksuus on paikoittain 10 metriä.

Viimeisinä vuosina laajennettiin Eestin turveteollisuutta huomattavasti. Näin oli Eestin voima- ja polttoainetaloudessa toteutumassa puulämmityksen tilalle tulleen palavakivilämmityksen suurisuuntainen korvaaminen turvelämmityksellä. Sitä korvattiin myös vesivoimalla. Samalla aloitettiin jo näiden voimalähteiden avulla koko maan suurisuuntainen sähköistäminen.

Tämän takia palavakivituotteiden vienti rupesi huomattavasti kohoamaan, kuten jo aikaisemmin oli tehostettu metsätuotteiden maasta vientiä rajoittamalla puulämmityksen käyttöä.

Turveteollisuuden asteittaisen laajentamisen vuoksi Eestin turveteollisuuden tuotanto nousi v. 1938 400.000 m². Turpeella oli myös tärkeä sija maatalouksissa lämmitysaineena; samoin sitä käytettiin eläinten alustana.

Turpeen arvon kohottamiseksi rakennettiin ensimmäinen brikettitehdas, jonka vuotuinen tuotantokyky oli 50.000 tonnia ja joka lähetti ensimmäiset tuotteensa markkinoille v. 1938.

Voimatalouden kehittämiseksi rakennettiin suuria sähköasemia pääasiallisesti turvesuoseuduille, kuten Tartumaalla Ulilaan ja Pärnumaalla Ellamaalle. Suunnitteilla oli lisäksi vielä useampien sähköasomien rakentaminen, jotta voitaisiin laajalti sähköistää Eestin maataloutta.

Muut maaperän tuotteet.

Kun Eestin maaperän rikkauksien merkitys alkoi vuosien kuluessa käydä yhä selvemäksi, joutuivat ne yhä kasvavan mielenkiinnon kohteiksi.

V. 1937 perustettiin "Luonnonrikkauksien Instituutti" (Loodusvarade Instituut), jonka työhön osallistui useita Eestin tunnettuja tiedemiehiä ja jonka tehtävänä oli erikoisesti Eestin maaperän rikkauksien tieteellisen tutkiminen.

Tällä laitoksella oli laaja ja monipuolinen työsuunnitelma, ja sen toteuttamiseksi työskenneltiin voimaperäisesti.

Eestin luonnonrikkauksien tutkiminen vaatii vielä perusteellista työtä, jotta jo löydettyjen luonnonrikkauksien mahdollisimman tuottoisa käyttö saataisiin selville ja uusia luonnonrikkauksia löydettäisiin. Sillä monet löydöt ja koetutkimukset antoivat oikeuden olettaa, että Eestissä tavataan luonnonrikkauksia, joista tähän mennessä ei vielä ole saatu varmaa tietoa.

Eestissä on rautamalmia, vieläpä Pohjois-Eestin maaperässä tieteellisten tutkimusten mukaan erittäin runsaasti. Jotta saataisiin selville sen määrä sekä mahdollisuudet sen käyttämiseksi teollisuuden palvelukseen, aloitettiin jo useita vuosia sitten kairaukset, jotka ovat antaneet hyviä tuloksia tuomatta kuitenkaan asiaan vielä lopullista selvitystä.

Asiantuntijat pitävät myös mahdollisena, että Eestin maaperässä olisi naftaa, oletus, jolla on omat tieteelliset perustelunsa. Myös ulkonaisia tuntomerkkejä on tavattu. Niinpä on Kerin saarella suoritettujen kairauksien yhteydessä tavattu maakaasua ja Hiiumaalla naftan tapaista nestettä. Tallinnan, Juurun, Saaremöisan ja Haapsalun seuduilla on löydetty asfaltin tapaisia muodostumia, jotka mahdollisesti viittaavat naftan olemassaoloon. Myös Võrumaalla on arveltu olevan naftaa.

Itsenäisyyden aikana on näitä tutkimuksia suoritettu monella paikakunnalla, mutta syväkairauksia ei ole vielä suoritettu.

Asiantuntijat uskovat Eestissä olevan myös ruokasuolaa.

Kehrassa ja Kärussa on löydetty mineraalilähteitä, jotka sisältävät rikkivetyä.

Eestin terveismuta on hyvin tunnettua. Sitä tavataan Eestin länsirannikon matalavetisissä paikoissa meren pohjassa. Tämän radioaktiivisen ja kemialliselta kokoomukseltaan parantavia ominaisuuksia omaavan merimudan kerrostumat ovat erittäin runsaat ja arvokkaat Kuresaaren ja Haapsalun ympäristössä. Eestin luonnonparantoloissa on tästä mudasta valmistetuilla kylvyillä erinomaisin tuloksin hoidettu reumaattisia tauteja, naisten tauteja, skrofuloosia, tuberkuloottisia luu- ja niveltauteja, iskiasta ja kroonillisia keuhkovikoja.

Arvokkainta terveismutaa on tavattu Kuresaaresta noin 2 km:n päässä

ei-aitsevan järven pohjasta; tämä järvi on joitakuuta satoja vuosia sit-
ten ollut merenlahti, mutta nykyään sillä on enää vain vähäpätöinen yhtey-
s mereen.

Terveysmutaa käytetään Eestissä sekä sen löytöpaikkojen läheisyydes-
sä olevissa erikoisissa suurkylpylöissä että monissa kauempana olevissa
hoitoloissa, sairaaloissa ja sanatorioissa. Mutta Eestin terveysmuta tun-
netaan myös Suomessa ja Ruotsissa, ja se on herttänyt huomiota kauempana-
kin olevissa maissa.

4. Eestin metsätalous ja vesivoima.

Eestissä on metsää yli 900.000 ha, eli n. 20 % Eestin koko pinta-
alasta.

Suomessa on metsää lähes 25.000.000 ha eli 71 % maan koko pinta-
alasta. Laajentuneessa Suomessa metsärikkkaus kasvaa, kun Itä-Karjalan
suuret metsät tulevat tämän lisäksi.

Vapaussodan päätyttyä voitollisesti piti Eestin - Tarton rauhansopi-
muksen mukaan - saada vähäisten metsäalueittensa lisäksi käyttää omiin
tarkoituksiinsa Neuvostoliiton metsää 1.000.000 ha Peipsenjärven itäpuo-
lelta. Tämä rauhansopimuksen määräys jäi ikäväkyllä vain paperille, ku-
ten on jäänyt niin moni muukin Neuvostoliiton kanssa solmittu kansainvä-
linen sopimus.

Itsenäisyyden aikana on Eestissä kiinnitetty suurta huomiota sekä
metsänhoidon kehittämiseen että metsää kasvavien alueiden laajentamiseen
ja kasvumahdollisuuksien lisäämiseen.

Kuivattamisen avulla saatiin itsenäisyyden aikana soista ja rämeistä
lisää paljon tuottavaa metsämaata ja parannettiin metsänkasvun edellytyk-
siä liiallisesta vesiperäisyydestä kärsivillä metsämailla.

Ensimmäisen 10 vuoden kuluessa kaivettiin uusia kuivausojia 385 km
ja entisiä puhdistettiin 1.224 km. Toisella vuosikymmenellä, alkaen vuo-
desta 1929, kaivettiin uusia oja 1.840 km (siis viisi kertaa enemmän)
ja puhdistettiin entisiä 3.747 km (kolme kertaa enemmän). Suunnitteilla

oli vieläkin suurempia kuivaustöitä.

Metsänhoidollisella hakkuulla poistettiin nuorista metsistä vähäarvoisia puulaatujia, ja myöhemmin koetettiin harvennusten ja valinnan kautta auttaa metsää saavuttamaan korkeimman kasvumahdollisuuden.

Valtion metsissä on itsenäisyyden aikana suoritettu tällaisia parannushakkuuta pyörein luvuin noin 200.000 ha:n alueella. Viime vuosina suoritettiin tätä työtä vuosittain noin 16.000 ha:n alueella.

Metsäntuholaisten hävittämiseksi suoritettiin järjestelmällistä työtä.

Erikoista huomiota kiinnitettiin metsän nuorentamiseen, ettei metsäala pääsisi vähenemään. Vv. 1920-24 nuorennettiin valtion metsämailla kylvön ja istuttamisen avulla sekä täydentämällä vanhoja hoitoalueita yhteensä 14.000 ha, vv. 1925-29 se kohosi 28.000 hehtaariin ja vv. 1930-34 32.000 hehtaariin. Yhteensä on kylvön ja istutuksen avulla hankittu uutta metsää 63.000 ha ja täydennetty ja parannettu entistä 35.000 ha.

Samalla lisättiin arvokkaiden ja hyödyllisten puulajien kasvatusta. Peruskokoomukseltaan ovat Eestin metsät 70 % havumetsää ja 30 % lehtimetsää. Erikoisesti lisättiin tammea, saarnia, vaahteraa ja jalavaa, mutta myös muita arvokkaita puulajeja. Ulkolaisista puulajeista viljeltiin sellaisia, joilla on parhaat edellytykset sopeutua Eestin oloihin, kuten lehtikuusta ja poppelia ym.

Puuston vuotuinen lisäkasvu Eestin metsissä arvioitiin noin 3 miljoonaksi kuutiometriksi.

Metsän kulutus ylitti pitemmän ajan kuluessa Eestissä jossakin määrin lisäkasvun. Vuotuinen kulutus oli niinä vuosina 3,1-3,5 milj. m³.

Kaksi eri syytä aiheutti tämän ylikulutuksen. Ensiksi maareformin tultua voimaan kohosi rakennettaviin uudistaloihin välttämättä tarvittavan rakennusaineen kysyntä. Tähän tarkoitukseen saatiin valtion metsistä vv. 1926-35 3,1 miljoonaa kiintokuutiometriä rakennuspuuta, joista saatiin rakennetuksi 60.000 rakennusta. Suunnilleen saman ajan kuluessa annettiin valtion metsistä talonpoikien ja muiden paikallisten asukkaiden käyttöön vielä 12 miljoonaa kiintokuutiometriä metsää.

Tämä johtui suureksi osaksi vielä kotimaisten tulenkestävien rakennus-
neiden puutteesta. Kotimaisten tiilitehtaiden perustaminen helpotti tämän
kysymyksen ratkaisua.

Toiseksi käytettiin itsenäisyyden alkuvuosina metsää suuressa määrin
polttoaineena. Se oli välttämätöntä koska muita polttoaineita (turvetta,
palavakiveä) valmistavia tehtaita ei ollut vielä toiminnassa.

Viimeisenä vuosikymmenenä ennen v. 1939 on tällä alalla tapahtunut
suuri muutos. Sitä kiirehti varsinkin lämmitysalalla aloitettu uudistus,
jonka tarkoituksena oli vähentää puulämmityksen käyttöä ja korvata se
toisilla kotimaisilla polttoaineilla, aluksi palavakivellä ja sen tuot-
teilla ja myöhemmin ottaa laajalti käytäntöön turvelämmitys, kuten edellä
jo on mainittu.

Teollisuuslaitosten polttoainekulutusta ja käytettyä polttoainetta
koskevat tiedot kuvaavat siirtymistä puulämmityksestä muun polttoaineen
käyttöön.

Suurteollisuuslaitokset ja keskisuuret tehtaot käyttivät lämmityk-
seen v. 1920 797.000 m³ puuta, joka oli 88 % niiden polttoaineiden koko-
naiskulutuksesta. Puun käyttö väheni v. 1924 473.000 m³:iin (52 %), ja
v. 1934 296.000 m³:iin, mikä oli vain 19 % niiden koko vuoden aikana
käyttämästä polttoainemäärästä.

Rautateilla käytettiin v. 1921 veturien lämmittämiseen 375.000 m³
puuta, mikä oli 96 % niiden polttoaineen kokonaiskulutuksesta. Vuosien
kuluessa on sitä vähennetty, ja vuosina 1935-36 käytettiin veturien läm-
mitykseen puuta vain 14.000 m³ eli 4 % koko kulutuksesta.

Yhteensä käytettiin v. 1920 valtion metsistä hakatuista puista 70 %
lämmitykseen, vv. 1936-37 enää vain 40 %. Vv. 1937-38 oli polttopuiden
hankintaa vähennetty noin kahdella kolmasosalla.

Asteettaisessa rakennus- ja polttoainekysymyksen tarpeenmukaisessa
ratkaisussa ruvettiin varsinkin viime vuosina saavuttamaan yhä parempia
tuloksia. Siten avautui laajempia mahdollisuuksia puun, selluloosan ja
paperin maasta viennille.

Huolimatta siitä, että edellämainituista syistä metsän käyttö jonkin
aikaan hieman ylitti vuotuisen kasvun, ei se kuitenkaan aiheuttanut Eston

puuston vähenemistä. Sillä käyttöön varatuilla valtion metsäalueilla havaittiin, että tärkeimpien hakkuualueiden keskimääräinen puumäärä nousi vuodelta, ollen v. 1923 161 kiintokuutiometriä ja v. 1937 214 kiintokuutiometriä hehtaarilta.

Tällaisen puuston suurenemisen aiheutti se, että itsenäisyyden ajan alussa huomattiin useiden kartanoiden metsissä suoritetun hakkuuta, jossa oli poistettu paksuimmat ja arvokkaimmat puut. Ennen vuotta 1939 ne olivatkin jo häviämässä, ja aste asteelta kuluneen 20 vuoden aikana ne kasvoivat hakkuukuntoisiksi, runsastuottoisiksi metsiksi, joten voitiin jo laskea vastaisen puuston keskimääräinen kasvu.

Käyttökelpoista vesivoimaa on Eestissä asiantuntijoiden arvion mukaan 195.000 kw, mistä käytettiin vain n. 20 %. Narvan kosken 90.000 hevosvoimasta Narvan tekstiiliteollisuuden voima-asetat käyttivät vain 13.000 hevosvoimaa.

Suunnitteilla oli koko Eestin vesivoiman laaja käytäntöönotto, jotta olisi ensi töiksi helpotettu koko maan sähköistämistä. Suurempi tähän alaan kuuluva suunnitelma oli rakentaa Narvan koskeen 62.000 hevosvoimaa kehittävä voimalaitos.

Maan vesivoimavarat takaavat Eestin voimataloudelle tulevaisuudessa laajoja mahdollisuuksia.

5. Eestin teollisuus.

V. 1939 oli Eestillä oma hyvin kehittynyt teollisuutensa. Tärkeimmät teollisuusalat olivat palavakivi-, tekstiili-, ravinto- ja nautintoaine-, selluloosa- ja paperiteollisuus sekä metalli- ja puuteollisuus, kemiallinen teollisuus, lasi-, sementti- ja mineraaliteollisuus.

Eestin palavakiviteollisuus alkoi viime vuosina kehittyä erittäin nopeasti. Palavakivikaivausten osuus Eestin teollisuuden kehityksessä oli säännöllisesti nousemassa, ja suunniteltiin palavakiviteollisuuden vieläkin huomattavampaa laajentamista. Nyt ovat bolševikit hävitystyöllään ja ryöstöillään aiheuttaneet Eestin palavakiviteollisuudelle suuria va-

hinkoja.

Ottaen huomioon tämän teollisuudenalan tärkeyden ruvettiin Eestissä kiireesti korjaamaan vahingoittuneita tehtaita. Ja lähivuosina voimmekin jo odottaa Eestin palavakiviteollisuuden saavuttavan entisen tuotantokynsä.

Tekstiiliteollisuuden alalla työskenteli Eestissä 54 suurteollisuuslaitosta, 68 keskisuurta tehdasta ja 154 pienteollisuuden piiriin kuuluvaa tehdasta.

Kun yleismaailmallista taloudellista pulakautta edeltäneinä vuosina noin 40 % tekstiiliteollisuuden kokonaismäärästä lähetettiin ulkomaille, oli v. 1936 ulkomaille lähetetty osa enää vain 20 % koko tuotannosta. Tällainen kehitys oli luonnollinen, koska Eestin tekstiiliteollisuus oli jalostanut pääasiassa ulkolaisia raaka-aineita, mutta yleisen pulakauden jälkeen oli - Eestin kansantalouden lujalle pohjalle saattamiseksi - asetettu päämääräksi vientituotteiden valmistaminen mahdollisimman laajassa mittakaavassa yksinomaan kotimaisista raaka-aineista.

Bolševikit tuhosivat Tallinnassa Baltian puuvillatehtaan, O.Kilgas'en kutomon, Veljekset Tofer'ien kutomo- ja kehruutehtaan, Hiiumaalla Hiiumäe Kärđlan verkatehtaan, Tartossa Estonian ja Meltsin villatehtaat. Venäjälle on kuljetettu paljon tekstiilitavaroita ja raaka-aineita.

Eestin tekstiilitehtaat ovat jo osittain alkaneet työnsä uudelleen. Työn alkamista laajemmassa mittakaavassa ehkäisee raaka-aineiden puute.

Ravinto- ja nautintoainetehtaista työskentelivät - kotimaisen tarpeen tyydyttämisen ohella - vientiä varten pääasiallisesti vain maataloudelliset yritykset: meijerit, teurastamot, perunajauho- ja väkiviinatehtaat.

Eestin ravinto- ja nautintoainealaan kuuluvista tehtaista ovat bolševikit tuhonneet useita myllyjä. Muuten on tämän alan laitokset melko hyvin säilyneet hävitykseltä. V. 1942 alussa oli - samoin kuin useissa maatalousyrityksissäkin - työt aloitettu myös leipä-, hiiva-, karamelli-, olut-, tupakka-, väkijuoma- ym. ravinto- ja nautintoainetehtaissa, vaikakaan ei vielä koko laajuudessaan.

Vahingoittumattomina ovat säilyneet myös teurastamot, väkiviilitehtaat, makaronitehtaat ja useat muut tämän teollisuudenalan sekä suuret että pienet tehtaat.

Eestin selluloosa- ja paperitehtaista ovat bolševikit hävittäneet joko kokonaan tai osaksi seuraavat suurtehtaat: Tallinnassa Põhjan paperi ja pahvitehtaan, Kehrassa sulfaattitehtaan, Türin ja Kohtlan paperitehtaat sekä Jägalan massatehtaat.

V. 1942 alussa oli päästy niin pitkälle, että yksi suurimmista paperitehtaista työskenteli yhdellä kolmasosalla entisestä työkyvystään.

Itsenäisyyden aikana vietiin ulkomaille selluloosa- ja paperiteollisuuden tuotteita noin 66 % tuotannon kokonaisarvosta.

Metalliteollisuuden alaan kuuluvista suurtehtaista on osa täydelleen tuhottu, osa säilynyt.

Rakennusteollisuus on kärsinyt melko vähän vaurioita. Suurimmat tiili- ja kalkkitehtaat ovat työkunnossa. Samaten kunnostetaan parhaillaan lasi- ja sementtitehtaita.

Myös kemiallinen teollisuus on kärsinyt verraten vähän vaurioita.

Vahingoittumattomina ovat säilyneet pellavansiemenöljy-, saippua-, liima-, vaha- ja sarveisainetehtas. Nahkatehtaista on tuhottu kaksi, toiset ovat kunnossa.

Ehjänä ja työkunnossa on myös O/Y Lutherin suuri vaneritehtas.

Kuten ylläesitetyt tiedot osoittavat, on bolševikkien hävitystyö aiheuttanut suuria vahinkoja Eestin teollisuudelle. Kuitenkaan emme voi epäillä, etteivätkö eestiläiset suuren työteliäisyytensä ja sitkeytensä avulla kykenisi hyvinkin lyhyessä ajassa korjaamaan saamiensa vaurioita, jos he vain saavat elää vapaina ja tehdä rauhassa työtä.

6. Eestin ulkomaankauppa.

Ottamatta huomioon pikku muutoksia voimme sanoa, että pitemmän ajan kuluessa oli Eestin maataloustuotteiden viennin arvo noin 50 % Eestin viennin kokonaisarvosta, teollisuustuotteiden vientiarvon ollessa 40 %. Eestin maataloustuotteiden tärkeimmät vientitavarat olivat: voi,

lihatuotteet, kananmunat, pellava, elävä karja, perunat, perunajauho ja väkiviina.

Eestin maataloustuotteiden vienti jakautui vv. 1920-36 seuraavasti:

	1936	1935	1930-34	1925-29	1920-24
	Tonneissa				
Voi	10.955	10.840	12.000	9.700	1.700
Lihat tuotteet	4.578	4.942	3.800	3.100	1.000
Perunajauho	1.765	2.484	1.800	800	600
Pellava	8.024	5.192	4.000	8.600	9.300
Kananmunat	2.602	2.859	1.600	1.160	400
Perunat	17.155	12.889	13.300	24.200	25.600
Väkiviina	922	996	800	122	1.200

Vv. 1937-38 useiden Eestin maataloustuotteiden, kuten voin, kananmunien ja lihatuotteiden, vienti ylitti huomattavasti vuoden 1936 vientimäärän.

Eläimiä vietiin Eestistä vv. 1920-1936:

	1936	1935	1930-34	1925-29	1920-24
	Lukumäärä kpl.				
Sikoja	48.502	18.837	3.789	693	3.114
Nautaeläimiä	2.401	1.708	492	7.117	5.250
Hevosia	543	923	468	752	750

Teollisuustuotteista olivat vientitavaroita palavakiviöljy, puutavara ja puuteollisuudentuotteet, pellavateollisuuden tuotteet, bensiini, kyllästysöljyt, asfaltti, kaseiini, sarveisaine, puuvillateollisuudentuotteet, raaka ja muokattu nahka, liha- ja kalasäilykkeet jne.

Tärkeimmät tuontitavarat olivat metallit ja metallituotteet. Niiden tuonti kasvoi jatkuvasti ja oli v. 1938 41 % tuonnin kokonaisarvosta.

Muut tärkeimmät tuontitavarat olivat tekstiiliteollisuuden raaka-aineet, kemiallisen teollisuuden tuotteet sekä ravinto- ja nautintoaineet.

Viimeisen 10 vuoden aikana väheni ravinto- ja nautintoaineiden tuonti huomattavasti. Samoin väheni tekstiiliteollisuuden raaka-aineiden ja valmiiden tuotteiden maahan tuonti, jota vastoin kemiallisten tuotteiden tuonti kasvoi.

Pulakautena väheni velallisten kulutustavaroiden tuontiosuus 42 prosentista noin 25 prosenttiin. Samaan aikaan nousi raaka-aineiden, tuotantovälineiden, rakennustarpeiden sekä kuljetus- ja liikennevälineiden tuontiosuus.

Näin Eestin ulkomaankauppa itsenäisyyden aikana kehittyi jatkuvasti yhä paremmin vastaamaan maan kansantalouden rakennetta. Vientitavaroista olivat ensi sijalla sellaiset, jotka oli valmistettu kotimaisista raaka-aineista. Tuontitavaroista olivat ensi sijalla sellaiset aineet ja teollisuustuotteet, joita ei ollut kotimaassa tai joiden valmistukseen ei ollut olemassa edellytyksiä.

7. Inkeri ja Peipsenjärven itäpuolella oleva Suomen suvun maa.

Tarkastaessamme taloudelliselta kannalta Inkerin Suomeen liittämistä tukee se - muiden Suomen ja Inkerin yhdistämistä puoltavien perustelujen rinnalla - yhä enemmän Inkerin luonnollista kuuluvaisuutta Suomeen.

Taloudelliselta ominaisuuksiltaan Inkeri on maanviljelysmaa, missä metsänhoidolla on tärkeä sija maanviljelyksen rinnalla. Inkeri on jo suorittanut huomattavan kehityksen maanviljelyksen alalla.

Tsaarivallan aikana oli Inkerin maataloudessa - viljan viljelyksen rinnalla - erittäin huomattavassa asemassa perunan- ja juurikasvienviljely sekä karjanhoito.

Inkerin talouselämän kehitys osoitti jatkuvaa nousua. Tätä kehitystä edisti voimakas osuustoiminta: Inkerissä oli omat maamiesseurat, meijerit, osuuskunnalliset rahastot ja osuuskaupat.

Tämän lupaavan kehityksen hävitti bolševikkien hirmuhallituksen aika. Tuona aikana Inkerin suomenkielisille asukkaalle tuotettujen arvaamattomien kärsimysten ohella hävitettiin myös Inkerin talouselämä.

Neuvostohallituksen aikana oli Inkeri v. 1927 suoritetun jaon mukaan jaettu 11 piiriin, joiden pinta-ala oli 20.119 km². Jotkut näistä piireistä olivat monine osineen Inkerin historiallisten rajojen ulkopuolella. Inkerin historiallisen maa-alueen suuruus on noin 15.000 km².

Huolimatta siitä hädästä ja kurjuudesta, jota Neuvostohallitus ja

neuvostojärjestelmä on Inkerille tuottanut jäi Inkerin talouselämä kuitenkin Neuvostohallituksenkin aikana olemukseltaan sellaiseksi, miksi se oli kehittynyt aikaisempina vuosina.

Sen osoittivat suurin piirtein Neuvostoliiton tilastolliset tiedot. Edellisen tietojen mukaan oli Inkerin kylvöala arvioitu 231.734 hehtaariksi, josta v. 1936 oli viljaa kasvamassa 134.396 ha, perunaa 38.045 ha, juurikasveja 18.551 ha, kylvöheinää 40.562 ha ja pellavaa 380 ha.

Metsäalue arvioitiin 1.071.100 hehtaariksi. Niin muodoin Inkerin metsätalous on erittäin tärkeä, ja myös kalastus on huomattava.

Inkerin maaperän rikkauksia ei vielä tähän mennessä ole perusteellisesti tutkittu. Mineraaleista on kalkkikiveä louhittu suurin määrin tsaarivallan aikana, ja sillä on varustettu sekä Pietari että muitakin kaupunkeja.

Suomeen yhdistettynä Inkeri kykenee maanviljelysmaana - ja maatalouden päästyä uudelleen elpymään - varustamaan Suomen monenlaisilla maataloustuotteilla.

Yhdistynyt Suomi-Eesti - johon Itä-Karjalan ohella olisi liitetty myös Inkeri - olisi toiselta puolen luja muuri idän vaaraa vastaan, toiselta puolen taloudellinen kokonaisuus, jolla on mahdollisuudet mitä monipuolisimpaan voimaperäiseen tuotantoon. Siitä olisi myös taloudellista hyötyä sekä lähellä että etäämpänä asuville kulttuurikansoille, koska myös yhdistyneen Suomi-Eestin vientitavaroiden laajalle monenkille olisi samalla luotu varma ja luja perusta.

Vielä suurempia taloudellisia mahdollisuuksia avautuisi, jos suomensuvun omistukseen palautettaisiin Peipsenjärven ja Ilmajärven välinen maa-alue, jonka venäläiset ovat vuosisatojen kuluessa vähitellen anastaneet Suomen heimolta.

Tämä Eestin ja Inkerin takamaa hyvine peltoineen, metsineen ja muine luonnonrikkauksineen ei ainoastaan kehittyisi kunnollisen hoidon ja viljelyksen avulla, mikä uusissa olosuhteissa olisi taattu, yhdistyneen Suomi-Eestin suureksi taloudelliseksi apulähteeksi, vaan samalla se - viljeltynä suomensuvulle ominaisella työteliäisyydellä ja sitkeydellä - kykenisi myös Länsi-Euroopalle antamaan tuotantonsa huomattavan suuret ylijäämät.

8. Omavaraisuuden merkitys yhdistyneelle Suomi-Eestille.

Kansan väkiluvun kohottaminen on yhtä tärkeätä sekä Suomelle että Eestille.

Yhdistyminen ja rohkeiden päämäärien asettaminen myös väkiluvun kohottamiskysymyksessä sekä niiden saavuttaminen on tulevina aikoina Suomi-Eestin kehityksen ja turvallisuuden lujin perusta.

Suomen tuleva intensiivinen jälleenrakennustyö ja yhä voimaperäisemmäksi muuttuva metsiä, maaperän rikkauksia ja vesivoimaa hyväkseen käyttävä teollisuus tarjoavat kaikkein edullisimmat edellytykset Suomen ja Itä-Karjalan kansan väkiluvun nopealle kasvulle.

On selvää, ettei Suomi voi väkilukunsa kohottamisessa pysähtyä oman maansa (sekä Itä-Karjalan) maataloudellisten maksimimahdollisuuksien käyttämisen rajoihin.

Myöhemmin Suomen väkiluvun lisäyksen pitäisi siis kokonaisuudessaan nojautua vieraista maista tapahtuvaan ruokatarpeiden tuontiin.

Tästä epäedullisesta ja oikeastaan vaarallisesta pakkotilanteesta voidaan välttyä vain yhdistämällä Suomi ja Eesti sekä liittämällä Inkeri Suomen yhteyteen. Myös Peipsenjärven itäpuolella olevalla Eestin ja Inkerin takamaalla on tässä suhteessa kauaskantoinen merkitys sekä Suomelle että Eestille.

Samanaikaisesti Suomen väkiluvun kasvun kanssa kohoaisi myös Eestin väkiluku. Eestissä maataloudellisten ja teollisuusmahdollisuuksien yhä laajempi käyttö tarjoaisi siihen yhtä suotuisat edellytykset kuin Suomesakin. Mutta Eestin maataloudellinen mahdollinen maksimituotanto on niin suuri, että Eestin maanviljelys, kansan väkiluvun suuresti lisääntyessäkin, kykenisi tyydyttämään sekä Eestin kansan kotimaisen kulutuksen että lisäksi viemään yhä kasvavia tuotannon ylijäämiä maasta.

Tämän tekee mahdolliseksi Eestin maataloustuotannon kohottaminen, johon on erittäin suuret mahdollisuudet huomattavasti laajentamalla viljelysalueita ja kohottamalla tuotannon tasoa vielä nykyisestäänkin. Tämän ohella on otettava huomioon, että Eestin viljelyskelpoisesta maasta vain

noin 58 % on peltomaana, ja siitä huolimatta kyettiin Eestistä itsenäisyyden aikana viemään ulkomaille suuret määrät maataloustuotteita.

Yhdistymisen jälkeen myös Inkeri Eestin lisäksi varustaisi Suomea maataloustuotteilla. Inkerin mahdollisuuksia tässä suhteessa ei ole aliarvioitava, sillä Inkerin pinta-ala ahtaimmissakin rajoissaan on 1/3 Eestin alueesta.

Peipsenjärvestä itäänpäin sijaitseva Eestin ja Inkerin takamaa liittäisi vielä suuresti yhdistyneen Suomi-Eestin maataloudellisia mahdollisuuksia. Ahkerasti ja taitavasti viljeltynä se kehittyisi sekä yhdistyneen Suomi-Eestin suureksi vilja-aitaksi että myös Länsi-Euroopan tuotteisaksi maataloudelliseksi apulähteeksi. Samalla siirtyisi länsimaisen kulttuurin raja Peipsenjärvestä Ilmajärveen.

Miksi ei Suomen ja Eestin kansilla olisi oikeutta tähän idän vaaran mahdollisimman tehokkaan torjumisen kannalta niin tärkeään ikivanhaan Suomen suvun maahan, joka on Suomelle elintärkeä ottaen huomioon sekä sen maataloudellisen tuotannon että tulevaisuudessa lisääntyvän väestön sijoituksen ja myös Eestille tärkeä elinalue, minne väestön lisääntyessä voitaisiin sijoittaa asutusta. Eestille on tämä takamaa erittäin tärkeä, koska siellä jo nyt on laaja eestiläinen siirtolaisasutus ja se on välittömästi Eestin yhteydessä.

On tietenkin luonnollista, että bolševikkien vuosien kuluessa hävittämän ja köyhdyttämän Inkerin ja sen takamaan kohottaminen nykyisestä tilastaan joltiseenkin kukoistukseen vaatii aikaa. Mutta tämän jälleenrakennus- ja viljelystyön ollessa suomalaisten ja eestiläisten käsissä voit kulttuurimaailma olla varma, että se työ suoritetaan mitä suurimmalla ahkeruudella ja perinpohjaisuudella.

Edellä on pääpiirteissään selostettu bolševikkien Eestin maatalouden ja teollisuuden aloilla suorittamaa hävitystyötä sekä sodan jättämiä jälkiä.

Suurimmat menetykset on Eestin maatalous kärsinyt karjan- ja hevostenkasvatuksen alalla.

Kun otamme huomioon Eestin karjankasvatuksen nopean kehityksen ja sen kahden edellisen vuosikymmenen aikana yhä lisääntyneet edellytykset, emme saata epäillä, etteikö eestiläinen maanviljelijä kykenisi normaalioloissa jo seuraavan vuosikymmenen aikana nostamaan Eestin hevos-, nautakarjan-, ja siiankasvatusta sekä lampaiden ja siipikarjan hoitoa - lukumäärältään ja arvoltaan - vuoden 1941 tasolta takaisin entiselle tasolle.

Miten nopeasti tämä saattaa tapahtua nykyisissä poikkeuksellisissa oloissa, riippuu siitä, minkälainen on se lopullinen taso, jolta eestiläisen maanviljelijä saa alkaa oman jälleenrakennustyönsä.

Eestin teollisuuden vaurioita kärsineillä tuotantoaloilla - kuten selluloosa-, metalli- ja tekstiiliteollisuudessa - aluksi välttämätön jälleenrakennustyö olisi todennäköisesti normaalioloissa suoritettavissa saman ajan kuluessa.

Mutta ajatellessamme Suomen ja Eestin liittymistä etäämpien perspektiivien kannalta, emme saata pitää oleellisen tärkeinä Eestin maatalouselämän ja teollisuuden kärsimiä tilapäisiä vaurioita, emme edes Inkerin ja Peipsenjärvestä itäänpäin Ilmajärveen saakka ulottuvan takamaan nykyistä täydellistä hävitystilaa.

Nämä maat elpyvät näistä vaurioista vuosikymmenen tai parin kuluessa. Ja meidänhän on kiinnitettävä huomiomme Suomen ja Eestin kansojen tulevaisuuteen, joka ulottuu kauas etäisiin aikoihin.

Suomen ja Eestin yhdistyessä on palavakivi arvaamattoman tärkeä Eestin maatalouden rinnalla. Se takaa Suomi-Eestille bensiinin, öljyjen ja muiden palavakivituotteiden omavaraisuuden sekä luo olosuhteet, joissa Suomi-Eesti on niin rauhan kuin sodankin aikana täysin riippumaton näiden tärkeiden tuotteiden osalta. Tällaisen tilanteen tärkeyttä voimme tuskin kylliksi korkealle arvioida, sillä koko mekanisoitu elämähän perustuu öljyyn ja motorisoitu liikenne bensiiniin.

Yhdistyneen Suomi-Eestin omavaraisuuden lujittamisessa ei Suomen osuus Eestiin nähden ole vähemmän tärkeä, kun otamme huomioon Suomen malmit ja metallituotteet.

Suomen maaperän kätöksessä on runsaasti malmeja. Nykyisten kaivosten tuotteista ovat varsinkin kupari ja nikkeli arvokkaita. Jo nykyään suoritettut kaivaukset ylittivät Suomen oman tarpeen.

Kallioperän vastaiseen tutkimustyöhön kiinnitetään Suomessa suurta huomiota, ja Suomen kallioperän laatu panee meidät oletttamaan, että sen kätöksessä on vielä suurin määrin erilaisia malmeja, joiden olemassaoloa ei vielä tähän mennessä ole todettu.

Eestissä oli v. 1938 metallien ja metallituotteiden maahantuonti kohonnut 41 prosenttiin tuonnin kokonaisarvosta. Eestin varustaminen metallilla ja metallituotteilla Suomesta käsin olisi siten Eestille erittäin tärkeätä, sillä niin nykyään kuin tulevaisuudessakin elämän suotuisan kehityksen perustana ovat koneet, erilaiset tarvekalut yms.

Metallien ja metallituotteiden lisäksi Suomi voi varustaa Eestiä muilla muilla teollisuustuotteilla ja useilla mineraaleilla.

Näin muodostuisi kahden veljeskansan yhdistyminen myös taloudellisesti toinen toistaan täydentäväksi liitoksi.

Tämän yhdistymisen taloudellisina perussiteinä olisi kulutuksen kolme tärkeintä perustuotetta: ravintoaineet, metallit ja öljy. Omavaraisuus tässä suhteessa auttaisi perustavasti lujittamaan Suomi-Eestin talouselämän kehityksen vakiintumista kaikissa olosuhteissa.

VI LUKU.

Loppusanat.

=====

Luonteenomaista suomensukuisille kansoille on niiden individuaalinen ajattelutapa. Se on peräisin muinaisilta ajoilta, jolloin Suomen suku eli ja kehittyi loputtomien metsien majesteetillisessä rauhassa. Pohjoismaisen luonnon karuus ja yksinäisyys on painanut leimansa Suomen suvun henkeen, ja vuosituhansien aikana on Suomen heimossa elänyt toive saada elää ja työskennellä rauhassa omilla asuinsijoillaan.

Slaavilaisten sielunelämä sitä vastoin on joukkopsykologian alainen, vaihteleva ja leventelevä.

Sillä aikaa kuin suomensukuiset heimot itseensä syventyneinä ovat työteliäinä ja sitkeinä keränneet karun pohjoismaisen luonnon antimia, ovat slaavilaiset, joille säännöllinen työ on vierasta, käyneet sotia anastaakseen heidän työnsä hedelmät ja heidän maa-alueensa.

Suomen suvun individualisen luonteen perussävy on työteliäisyyteen ja sitkeyteen yhdistyneenä auttanut useita yksilöitä, sukukuntia ja eri heimoja elämäntaistelussa, mutta se on myös usein estänyt heimoamme pääsemästä yksimielisyyteen tärkeissä yhteisetua tarkoittavissa kysymyksissä. Se on vaikuttanut ehkäisevästi sekä heimojen välisten siteiden solmimiseen että yhteisen puolustuksen järjestämiseen. Se on pirstonut Suomen suvun voimaa.

Suomen suvun miekka on kyllä terävä ja iskevä, mutta sotiminen yksin, vain omin voimin, vihollisen järjestämiä massahyökkäyksiä vastaan on usein käynyt ylivoimaiseksi tämänkin sitkeän suvun yksinäisille heimoille.

Pitkän historiansa aikana on Suomen suvun täytynyt kantaa paljon uhreja useilla sotatanterilla. Myös vieraitten sotajoukkojen riveissä ja vieraitten kansojen puolesta on sitkeitten suomensukuisten sotilaitten ollut pakko osallistua useihin taisteluihin. Paljon Suomen suvun verta on vuodatettu ilman, että se olisi auttanut kansojemme hyvinvointia.

Mutta eivätkö tällaiset tapaukset Suomen suvun historiassa osoita myös, että syynä on ollut jonkinlainen liiallisesta individualismista joh-
tunut velttous heimojen välisten siteiden luomiseen tai erimielisyydet
yhteistä etua koskevissa kysymyksissä.

Suomen suvun historian tarkastelu todistaa nämä oletukset oikeiksi.
Vareittaan se vakuuttaa jälkeen tuleville polville, että lajemmalta näkö-
kulmalta katsottuna yhteisetu on saavutettavissa vain pysymällä yhdessä
ja pitämällä yhtä.

Suomen suvun historianpyörä on nyt tulisen taistelun melskeessä
kääntynyt tielle, joka johtaa vuorelle. Sen vuoren huipulla avautuu Suo-
men suvulle onnellisempi tulevaisuus. Suomen suvun nykyisen sukupolven
historiallinen tehtävä on lujasti uskoen, taistellen ja työtä tehden as-
tua yhdessä tätä tietä loppuun asti.

Tässä kirjoituksessa on koetettu selvittää Suomi-Eestin yhdistymi-
sen ja yhteisen puolustusjärjestelmän välttämättömyyttä. Samalla on kiin-
nitetty huomiota niihin edellytyksiin, jotka sitä puoltavat ja tekevät
sen oikeutetuksi.

Suomenlahden rantojen yhdistäminen tuhansin murtumattomin silloin ol-
koon nyt horjumaton yhteinen päämäärä, jotta täällä voisi muodostua kaksi
veljeskansaa toisiinsa yhdistävä luja idänvastainen rajanvartio: yhdisty-
nyt Suomi-Eesti.

On välttämätöntä erityisesti tähdentää sitä, että tällainen itäme-
rensuomalaisien kansojen olojen järjestely on niiden sisäinen järjestely-
kysymys Suomen suvun omalla ikivanhalla maalla.

Se lisää niiden voimaa sekä sisäisesti että ulospäin.

Ei kummankaan veljeskansan tulevaisuuden päämääränä saa olla vain
omien mahdollisimman hyvin puolustettavien rajojen sisäpuolella omissa
oloissaan vapaana ja sisäisesti voimakkaana elävä pieni kansa, vaan si-
säisesti sama, mutta ulkonaisesti laajakantoisempi ja veljeskansojen tu-
levaisuudelle enemmän lupaava suomensukuisempi päämäärä:

Omalla maalla, mahdollisimman hyvin puolustettavien yhteisten rajojen sisäpuolella kaksi vapaana elävää ja itsenäisesti kehittyvää, sisäisesti voimakasta veljeskansaa, jotka yhdessä muodostavat väkiluvultaan huomattavan kokonaisuuden. Tämä päämäärä takaa Suomi-Eestin veljeskansoille mahdollisimman suuren ulkonaisen voiman.

Historia on osoittanut, kuinka sotien ja varsinkin suurten maailmanpalojen syttyessä on alinomaan käännetty nurin rauhanaikana toistetut ajatukset pienten kansojen itsenäisyydestä, vapaudesta, itsemääräämisoikeudesta ja samanarvoisuudesta suurten kansojen rinnalla ja kuinka tällaisten käsitteiden merkitystä on vääristetty.

Suurten tuuliaispäiden puhaltaessa ei anneta suurta arvoa muulle kuin suurkansojen sotilaallisille ym. eduille. Niiden rinnalla eivät ole paljoakaan merkinneet pienen kansan korkea kulttuuri ja sen sisäinen lujuus, ellei sen sotilaallinen voima ole ollut kylliksi suuri. Sellaisina aikoina ei pienen kansan etuja todellisuudessa pelasta muu kuin sen oma sotilaallinen voima ja puolustusasemien lujuus.

Lujasti varustettujen puolustusasemien merkitys on tavattoman tärkeä, mutta niidenkin puolustus vaatii, ei vain sisäistä, vaan myös lukumääräistä sotilaallista voimaa.

Sen tähden on niin Suomelle kuin Eestillekin tärkeätä, että niiden turvallisuus tulevaisuudessa perustuu yhteiseen sotilaalliseen voimaan, yhteiseen puolustusjärjestelmään ja yhteiseen lujittumiseen taloudellisten mahdollisuuksien avulla. Tämän ohella on kiinnitettävä mitä suurinta huomiota kansan väkiluvun kasvuun.

Yhdistyneen Suomi-Eestin kansojen väkiluvun täytyy kasvaa yhteensä vähintään 15 miljoonaan, jotta tulevat sukupolvet voisivat täysin turvalisina ja itsetietoisina katsoa tulevaisuuteen.

Nämä ovat päämääriä, joiden asettamisen täydelleen oikeuttavat suomalaisten ja eestiläisten historiansa kuluessa suorittamat taistelut, annetut uhrit ja kestetyt kärsimykset, niiden sisäiset kyvyt ja tähänastiset saavutukset.

Ne suuret uhrit, jotka olemme antaneet puolustaessamme koko länsimaista kulttuuria, oikeuttavat meidät odottamaan kulttuurikansoilta myö-

tämielistä suhtautumista näihin pyrkimyksiimme. Sellaista suhtautumista edellyttävät myös suurten kulttuurikansojen omat edut.

Tarkastelua vaativat vielä Suomen ja Eestin yhdistymisen toteuttamismahdollisuudet ja sen toteuttamistapa.

Valtio- ja kansainvälisen oikeuden mukaan eroaa Eestin asema nykyisin jossakin määrin Suomen asemasta.

Kun Neuvostoliitto, rikkoen Eestin kanssa tekemänsä sopimukset, tunkeutui Eestiin hävitystä ja kuolemaa mukanaan tuoden suoritti se siten kansainvälisen oikeuden kannalta ei sodassa olevan valtion sotilaallisen miehityksen.

Kansainvälisen oikeuden mukaan ei sellainen miehitys riistä valtaltua maalta sen suvereenia oikeuksia, vaan ainoastaan lamauttaa niiden oikeuksien käyttämisen niin kauaksi aikaa, kuin tämä valta kestää.

Tästä hirmuhallituksesta teki Eestissä lopun Saksan voimakas armeija, joka samalla miehitti Eestin voidakseen paremmin johtaa Neuvostoliiton vastaisen sodan voitokkaaseen loppuun. Koska bolševismin hävittäminen on eduksi Eestille ja koko Euroopalle, on Saksan kansaan ystävällisesti suhtautuva Eestin kansa ottanut koko voimallaan osaa tähän sotaan.

Saksan suorittama sotilaallinen miehitys ei kansainvälisen oikeuden mukaan muuttanut Eestin tähänastisia suvereenia oikeuksia.

Kun Eestin kansa nyt ajattelee Saksan sotilaallisen miehitystarpeen päättymistä ja sen jälkeen alkavaa tulevaisuutensa itsenäistä järjestelyä, on Eestin kansalla siihen suvereeni oikeusperusta, puhumattakaan kansojen itsemääräämisoikeuden suomista perusteista.

Eestin liittyminen Suomeen edellyttää siis Eestin kansan tässä asiassa tekemää päätöstä, minkä Eestin kansa voi tehdä kansanäänestyksen perusteella, sekä Suomen puolelta päätöstä, joka hyväksyy tämän liittymisen.

Tämän kansanäänestyksen toimeenpaneminen olisi Eestin kansan tulevaisuuden luomisessa ensimmäinen peruspylväs, jonka pikaisesta pystyttämisestä antaa hyviä toiveita bolševismin vastaisen sodan ratkaisun lähestyminen ja samalla rintaman siirtyminen kauemmas Itämeren piiristä.

Eestissä kansanäänestyksellä tehty päätös liittyä Suomeen ja Suomen

puolelta annettu tämän liittymisen hyväksyminen yhdistäisi nämä kaksi veljenskansaa toisiinsa valtiollisin sitein sekä niiden omien että naapurikansojen etujen mukaisesti.

Hyväksyen veljellisessä samanarvoisuudessa liittymisen perustaksi yhteisen valtionpäämiehen, yhteisen ulkopoliittikan, yhteisen sotavoimien ylipäällikön, yhteisen territoriaaliperiaatteeseen nojautuvan puolustusjärjestelmän ja yhtäläistetyn talouselämän yhteisine rahoineen, takaisi täten luotu kokonaisuus molemmille veljenskansoille Euroopan kansojen harmonisessa yhdyskunnassa turvallisuuden, kulttuurielämän kehityksen ja taloudellisen kukoistuksen.